

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Ἰουνίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 24

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθέν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 177).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΦΩΝΗ ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ

Ἐντελῶς ἐλευθέρα ἀπὸ πάγους ;...
Ὅχι· εἶπα ὑπερβολὴν. Πάγοι τινὲς ἐ-
φαίνοντο ἀκόμη πλείοντες μακράν, πρὸς
ἀνατολάς. Ἀλλ' ὅπωςδὴποτε εἰς τὸ
μέρος τοῦτο ἡ τῆξις εἶχε
προχωρήσῃ πολὺ, καὶ ἡ θά-
λασσα ἦτο ἀρκετὰ ἐλευθέ-
ρα, ὥστε τὸ πλοῖόν μας νὰ
ταξειδεύσῃ ἐπ' αὐτῆς ἀνε-
νόχλητον.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία,
ὅτι τὴν θάλασσαν ταύτην—
ἐν εἶδος εὐρείας διώρυγος,
ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνταρκτι-
κῆς ἡπείρου,—διαπλεύσαν-
τα καὶ τὰ πλοῖα τοῦ Βέδ-
δελ, εἶχον ἀναχθῆναι μέχρι
τῆς ἐβδομηκοστῆς μοίρας
νοτίου πλάτους, τὴν ὁποίαν
ἡ Ἰάνα εἶχεν ὑπερβῆ
κατὰ ἑξακόσια μίλλια πε-
ρίπου.

— Ὁ Θεὸς μᾶς ἐδοή-
θησε ! μοὶ εἶπεν ὁ πλοίαρ-
χος Λὰν Γκύ, καὶ εἶθε οὕτω
νά μας βοηθήσῃ μέχρι τέ-
λους καὶ νὰ μας ὁδηγήσῃ
εἰς τὸ τέρμα.

— Ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν,
ἀπήντησα, ἐλπίζω νὰ φθά-
σωμεν εἰς τὴν νῆσον Τσά-
λαλ.

— Ναί· ἀρκεῖ μόνον νὰ
διαρκέσουν οἱ ἀνατολικοὶ ἄ-
νεμοι. Ἀλλως τε μὴ λη-
σμονῇτε ὅτι, πλεύσας κατὰ
μῆκος τοῦ παγοφράγματος
μέχρι τῆς ἀνατολικῆς του
ἄκρας, ὁ Ἀλβερτος
ἀπεμακρύνθη πολὺ ἐκ τῆς
ὁδοῦ του, καὶ πρέπει νὰ τον
ἐπαναφέρωμεν πρὸς δυσμᾶς.

— Ὁ ἄνεμος εἶνε εὐνοϊκός, πλοί-
αρχε.

— Καὶ θὰ τον ἐπωφεληθῶμεν, διότι
σκοπεύω νὰ διευθυνθῶ πρὸς τὴν νῆσον
Βενέτην. Ἐκεῖ πρῶτα-πρῶτα ἀπεβιδά-
σθῃ ὁ ἀδελφός μου Οὐίλλιαμ· ὥστε ἅμα
συναντήσωμεν τὴν νησίδα αὐτήν, θὰ εἴ-
μεθα βέβαιοι ὅτι πηγαίνομεν καλὰ.

— Καὶ ποῖος ἤξεύρει, μήπως εὐ-
ρωμεν ἐκεῖ τίποτε νέα τεκμήρια, πλοί-
αρχε.

— Πολὺ πιθανόν, κύριε Ζωρλιγκ.

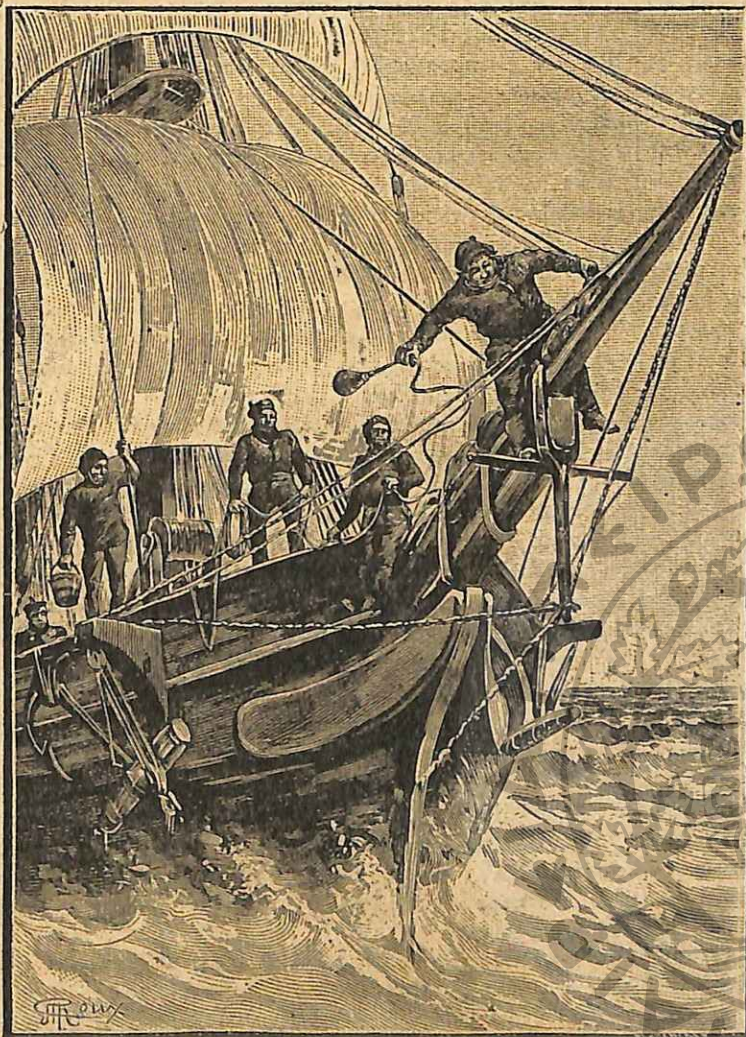
Σήμερον λοιπόν, ἅμα γίνῃ ἡ καταμέ-
τρησις καὶ γνωρίσωμεν ποῦ ἀκριβῶς εὐ-
ρισκόμεθα, θὰ στρέψωμεν τὴν πλώραν
πρὸς τὴν νησίδα Βενέτην.

Ἐννοεῖται ὅτι ἔπρεπε νὰ συμβουλευ-
θῶμεν τὸν ἀσφαλέστερον Ὁδηγόν, τὸν
ὁποῖον εἶχαμεν εἰς τὴν διάθεσίν μας·
ἐννοῶ τὸ βιβλίον τοῦ Ἐδγαρ Πόε—αὐ-
τὴν τὴν ἀληθῆ, τὴν αὐθεντικὴν διήγη-
σιν τοῦ Ἀρθούρου Γόρδωνος Πύμ.

Ἀναγνώσας ἐπανείλημ, ἕως καὶ μετὰ
πάσης τῆς δυνατῆς προσοχῆς τὴν διή-
γησιν ταύτην, συνεπέρανα
τὰ ἐξῆς :

Ὅτι ἡ Ἰάνα ἀνεκά-
λυψε καὶ προσήγγισε τὴν
νῆσον Τσάλαλ, περὶ τούτου
οὐδεμία ἀμφιβολία· ἀναμφί-
βολος ἐπίσης καὶ ἡ ὑπαρξίς
τῶν ἐξ ἐπιζήσαντων ναυα-
γῶν, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ
Πάττερσων εἶχε παρασυρθῇ
ἐπὶ τοῦ πλωτοῦ πάγου. Τοῦ-
το ἦτο τὸ πραγματικὸν μέ-
ρος τῆς διηγήσεως, τὸ βέ-
βαιον, τὸ ἀναμφισβήτητον.

Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχεν ἀρά-
γε καὶ ἐν ἄλλο μέρος, ἀμ-
φίβολον καὶ φανταστικόν, γέν-
νημα καθαρῶς τῆς ἐξημιμέ-
νης καὶ ἀχαλινώτου φαντα-
σίας τοῦ διηγηματογράφου ;
Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ἔπρεπε
νὰ παραδεχθῇ τις ὡς ἀληθῆ
τὰ παραδόξα φαίνόμενα, τὰ
ὁποῖα ὁ Πύμ ἰσχυρίζεται ὅτι
παρατήρησεν εἰς τὰ βάθη
τοῦ ἀπωτάτου ἐκείνου Ἀν-
ταρκτικοῦ ; ... Ἐπρεπε νὰ
παραδεχθῇ τις τὴν ὑπαρξίν
ἀνθρώπων καὶ ζῶων ἰδιόρ-
ρυθμων ; Ἦτο ἀληθές ὅτι
τὸ ἔδαφος τῆς νήσου ἐκεί-
νης, καθὼς καὶ τὰ ὕδατά
της, ἦσαν ἰδιαίτερας, ὅλως
διαφορετικῆς συστάσεως ; Ὑ-
πῆρχον βάραθρα καὶ λαβύ-
ρινθοι μυστηριώδεις ; Τῷ-
όντι τὸ λευκὸν χρῶμα ἐπρο-
ξένει τρόπον εἰς τοὺς ἰθα-

« Ὁ ναύκληρος ἔρριπεν εἰς τὴν θάλασσαν σχοινίον . . . »
(Σελ. 186, στήλ. α').

γενεῖς ; Ἀλλὰ καὶ διατί ὄχι, ἀφ' οὗ τὸ λευκόν, ἡ στολή τοῦ χειμῶνος, τὸ χρώμα τῶν χιόνων, τοῖς ἀνήγγελε τὴν προσέγγισιν τῆς ἐποχῆς, ἡ ὁποία θὰ τοὺς ἐνέκλειε τρόπον τινὰ ἐντὸς φυλακῆς ἐκ πάγου ; Ἀλλὰ τί νὰ παραδεχθῇ τις περὶ τῶν φαινομένων τῶν τόσῳ παραδόξων, τῶν παρατηρηθέντων πέραν τῆς νήσου Τσάλαλ, περὶ τῶν φαιδῶν ἀτμῶν τοῦ ὀρίζοντος, περὶ τοῦ σκοτασμοῦ τοῦ διαστήματος, περὶ τῆς φωταυγείας, τῆς ἀναδιδόμενης ἐκ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης, περὶ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ καταρράκτου καὶ τέλος περὶ τοῦ λευκοῦ γίγαντος, τοῦ ὀρθομένου παρὰ τὴν φλιάν τοῦ πόλου ;

Δι' αὐτὰ ὅλα εἶχα μεγάλας ἀμφιβολίας καὶ ἐπιφυλάξεις, καὶ ἐπερίμενα... Ἀφ' ἑτέρου ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνὺ ἐφαίνετο ἀδιάφορος πρὸς πᾶν ὅ, τι ἐν τῇ διηγήσει τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, δὲν ἐσχέτιζτο ἀπευθείας μὲ τοὺς ναυαγούς, ἡ σωτηρία τῶν ὁποίων ἦτο ἡ μόνη καὶ διηνηκὴς αὐτοῦ φροντίς.

Ἐν τούτοις, ἔχων ὑπ' ὄψει μου τὸ βιβλίον τοῦ Πόε, ἐσκόπευα νὰ τοῦ ἐξελέξω λέξιν πρὸς λέξιν, νὰ χωρίσω τὸ ἀληθὲς ἀπὸ τοῦ ψευδοῦς, τὸ πραγματικὸν ἀπὸ τοῦ φανταστικοῦ. . . Εἶχα δὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι δὲν θὰ συνήντων οὔτε ἕκνος ἐκ τῶν τελευταίων ἐκείνων παραδοξολογιῶν, τὰς ὁποίας, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Πόε τὸ «Πνεῦμα τοῦ Παραδόξου», ὅπως παρουσιάζεται εἰς ἐν ἀπὸ τὰ περιεργότερα διηγήματα τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως.

Τὴν 19 Δεκεμβρίου ἡ γολέττα μας εὐρίσκειτο κατὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν μοῖραν νοτιώτερον τοῦ σημείου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε φθάσῃ ἄλλοτε ἡ Ἰάνα, δεκαπέντε ἡμέρας βραδύτερον τῆς ἡμερομηνίας ταύτης. Ἐπειτα ἐκ τούτου, ὅτι τὸ ταξίδιον τοῦ Ἀλβέρτου, ὅτι ἐγίνετο ὑπὸ ὁρους πολὺ εὐνοϊκωτέρους.

Θάλασσα ἐλευθέρα ἐξετείνεται ἤδη ἐνώπιον τοῦ πλοίαρχου Λάν Γκνὺ—ὅπως ἄλλοτε ἐνώπιον τοῦ πλοίαρχου Οὐίλιαμ Γκνὺ,—καὶ ὅπισθεν αὐτοῦ τὸ παγόμενον, ἐκτεινόμενον ἐκ τῶν βορειοδυτικῶν πρὸς τὰ βορειοανατολικά, ἀπέκρυπτεν ὡς ἀδιάρρηκτον τεῖχος τὴν θεάν.

Πρὸ παντὸς ὁ Τζέμ Βέστ ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῇ ἐὰν τὸ ρεῦμα τῆς θαλάσσης ἔφερε πρὸς νότον, ὡς ἔγραφεν ὁ Ἀρθούρος Πύμ. Κατὰ διαταγὴν τοῦ λοιπὸν ὁ ναύκληρος ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν σχοινίον μήκους διακοσίων ὀργυίων, μὲ τὸ ἀνάλογον βάρος προσδεμένον εἰς τὴν ἄκραν, ἐκ τούτου δ' ἐβεβαιώθημεν ὅτι ἡ φορὰ τοῦ ρεύματος ἦτο ἡ ἰδία καὶ κατὰ συνέπειαν λίαν εὐνοϊκὴ διὰ τὸν πλοῦν τῆς γολέττας.

Τὴν δεκάτην ὥραν καὶ τὴν μεσημέριαν ἔγιναν δύο καταμετρήσεις, μὲ μέγαλην ἀκρίβειαν, διότι ὁ οὐρανὸς ἦτο

ἐκτάκτως αἰθριος. Καὶ τὸ μὲν πλάτος εὐρέθη 74° 45', τὸ δὲ μήκος 39° 15'. Εἶχαμεν δηλαδὴ παρεκκλίνῃ ἐκ τοῦ μεσημβρινοῦ μας κατὰ τέσσαρας περίπου μοίρας πρὸς ἀνατολὰς διὰ τοῦτο εὐθὺς μετὰ τὴν καταμέτρησιν, ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνὺ ἔστρεψε τὴν πρῶραν νοτιοδυτικῶς, διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν τεσσαρακοστὸν τρίτον μεσημβρινόν, προχωροῦντες ὁλονὲν πρὸς νότον.

Ἦπενθυμίζω ὅτι αἱ λέξεις π ρ ω ῖ α καὶ ἑ σ π ῆ ρ α, τὰς ὁποίας μεταχειρίζομαι ἔλλειψαι ἄλλων, δὲν σημαίνουν οὔτε ἀνατολὴν οὔτε δύσιν ἡλίου. Ὁ φωτεινὸς δίσκος, διαγράφων τὴν συνεχῆ σπεῖράν του ἄνωθεν τοῦ ὀρίζοντος, δὲν ἔπαυε νὰ σκορπίζῃ τὰς ἀκτῖνάς του. Μῆνες ἀκόμη θὰ παρήρχοντο, καὶ κατόπι θὰ ἔδυε, θὰ ἐξηφανίζετο. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ψυχρὰν καὶ σκοτεινὴν περιδὸν τοῦ ἀνταρκτικοῦ χειμῶνος, ὁ οὐρανὸς θὰ ἐφωτίζετο σχεδὸν καθημερινῶς ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ πολικοῦ σέλαος. Ὡς ἀργότερα θὰ ἐγινόμεθα καὶ ἡμεῖς μάρτυρες τῶν ἀπεριγράπτως λαμπρῶν ἐκείνων φαινομένων τῆς πολιτικῆς νυκτός.

Κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, ἀπὸ τῆς 1 μέχρι τῆς 4 Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1828, τὸ ταξίδιον τῆς Ἰάνας προσέκοψε κατὰ μεγάλων δυσχερειῶν, ὀφειλόμενων εἰς τὴν κακοκαιρίαν. Ἰσχυρὰ θύελλα ἐξεσφενδόνισε κατὰ τοῦ πλοίου συντρίμματα πάγων, τὰ ὅποια ὀλίγον ἔλειψε νὰ θραύσουν τὸ πηδάλιον. Κατόπιν ὁ δρόμος τῆς ἐφράχθη ὑπὸ νέου παγοφράγματος, τὸ ὁποῖον μετὰ δυσκολίας κατῴρθωσε νὰ διαπεράσῃ τέλος δὲ τὴν πρωΐαν τῆς 5 Ἰανουαρίου ἠδυνήθη νὰ υπερκάμψῃ καὶ τὰ τελευταῖα προσκόμματα, εἰς πλάτος 73° 15'. Ἡ θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαιρῆς ἦτο τότε τριακόσια τριῶν βαθμῶν (0° 56' Κελ. ἄνωθεν τοῦ μηδενός), ἐνῶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἡμεῖς εἴχομεν τεσσαράκοντα ἐννέα βαθμοὺς (9° 44' Κελσίου ἄνωθεν τοῦ μηδενός). Τέλος, ἐνῶ ἡ Ἰάνα ἐχρειάσθη 15 ἀκόμη ἡμέρας (5—19 Ἰανουαρίου), διὰ νὰ διατρέξῃ τὰ ἐξακόσια μίλια, τὰ ὁποία τὴν ἐχώριζαν ἀπὸ τὴν νήσον Τσάλαλ, ὁ Ἀλβέρτος, ἤδη ἀπὸ τῆς 19 Δεκεμβρίου, ἀπείχετο ἐκ τῆς αὐτῆς νήσου μὲλις τετρακόσια μίλια, πρὸ τοῦ τέλους δὲ τῆς ἐβδομάδος θὰ ἐβλέπαμεν τὴν νήσον Τσάλαλ, ἡ τοῦλάχιστον τὴν νησίδα Βενέτην, κατὰ τρίακόσια μίλια πλησιεστέραν, ὅπου ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνὺ ἐσκόπευε νὰ σταθμεύσῃ ἐπὶ εἰκοστέσσαρας ὥρας.

Ὁ πλοῦς ἐξηκολούθησεν ὑπὸ ἐξαιρέτους συνθήκας. Μολονότι ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ἄρκετὰ ἰσχυρὸς, ὁ Τζέμ Βέστ εἶχεν ἀνοίξῃ τὰ ὑψηλὰ ἱστία καὶ ὁ Ἀλβέρτος ὥλισθαίνεν ἐλαφρῶς ἐπὶ

θαλάσσης μὲλις κυματίζουσας. Δὲν συνηντήσαμεν ὅρην ἐκ πάγου, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποία εἶδε πλέοντα ἐδῶ ὁ Ἀρθούρος Πύμ, καὶ τινὰ τῶν ὁποίων εἶχον ὕψος ἐκατὸν ὀργυίων. Τὸ πλήρωμα τοῦ Ἀλβέρτου δὲν εὐρίσκειτο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐργάζεται ἐν τῷ μέσῳ ὁμίχλης, ὡς ἐκείνη ἡ ὁποία ἐδυσκόλευε τὸσον τὴν πορείαν τῆς Ἰάνας. Δὲν ὑπέστημεν οὔτε χάλαζαν, οὔτε χιόνα, οὔτε φύγος ἐπαισθητόν. Μόνον πλωτοὺς τινὰς ὀγκοπάγους συνηντῶμεν κάποτε, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκάθητο λιπαρόχνηες καὶ φῶκαι, ὡς περιγηγῆται ταξιδεύοντες διὰ τῶν θαλαμηγῶν των. Καὶ ἐνῶ ὑπεράνω τοῦ ἰδιορρύθμου τούτου στολίσκου, ἐπέτων ἀκαταπαύστως λάροι, κολυμβίδες, φαλακροκόρακες, κλυδωνομάντιες καὶ ἄλλα πτηνὰ τοῦ ἀνταρκτικοῦ, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἔπλεον μέδουσαι μεγάλαι, ὡς ὁμβρέλαι ἀνοικταί, στολισμέναι μὲ τὰ ὠραιότερα χρώματα. Μεταξὺ δὲ τῶν ἰχθύων, τοὺς ὁποίους ἠλίευσεν ἐν ἀφθονίᾳ τὸ πλήρωμα, εἶτε διὰ καλαμίδος εἶτε διὰ καμακίου, θὰ ὀνομάσω ἰδιαίτερος τοὺς κορυφῆνας, εἶδος γιγαντιαίων χρυσοψάρων, μήκους τριῶν ποδῶν, ἡ σάρξ τῶν ὁποίων ἦτο νοστιμωτάτη.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν, μετὰ νύκτα ἡσυχον, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ὁ ἄνεμος εἶχε πέσῃ ὀλίγον, ὁ ναύκληρος μ' ἐπλησίισε γελαστὸς καὶ εὐγλωττος ὡς πάντοτε.

— Καλημέρα σας ! καλημέρα σας, κύριε Ζώρλιγκ ! μοῖ εἶπε :

— Καλημέρα, Οὐρλιγκερλ ! ἀπῆντησα μὲ ὄλην τὴν διάθεσιν νὰ συνάψω συνομιλίαν μετὰ τοῦ εὐθύμου τούτου συντρόφου.

— Λοιπὸν, πῶς σας φαίνεται αὐτὴ ἡ θάλασσα, ὕστερ' ἀπὸ τὸ παγόφραγμα ;

— Τὴν συγκρίνω μὲ τὰς μεγάλας λίμνας τῆς Σουηδίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἀπῆντησα.

— Ναί . . . βέβαια . . . μόνον ὅτι, ἀντὶ βουνῶν, περιτριγυρίζεται ἀπὸ παγοβούνια.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι πρέπει νὰ εἰμεθα πολὺ εὐχαριστήμενοι, ναύκληρε, καὶ νὰ εὐχόμεθα νὰ ἐξακολουθήσῃ ἔτσι τὸ ταξίδι μας ἕως τὴν νήσον Τσάλαλ.

— Καὶ διατί ὄχι ἕως τὸν πόλον, κύριε Ζώρλιγκ ;

— Ἀ, ὁ πόλος εἶνε πολὺ μακρὺ . . . κανεὶς δὲν ἤξεύρει τί εἶνε ἐκεῖ-πέρα.

— Θὰ το μάθῃ κανεὶς ἅμα ὑπάγῃ, ἀπῆντησεν ὁ ναύκληρος καὶ αὐτὸς μάλιστα εἶνε ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ το μάθῃ.

[Ἐπετα συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΕΡΙΝΗ ΖΩΗ

Ἀγαπητοί μου,

ἩΛΙΟΣ πλησιάζει ὁλονὲν τὸν Κύναν... Γνωρίζετε ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Κύναν ; Εἶνε ὁ μεγαλύτερος Κύνων τοῦ κόσμου. Τὸ σῶμά του διαγράφεται ἀπὸ πέραν τοῦ ἀχανέος, καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ πληθὺν ἡλίων καὶ πλανητῶν, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶνε ἑκατομμυριάκις μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν γῆν μας ! Μὲ ἄλλους λόγους ὁ Μέγας Κύναν εἶνε ἀστερισμός, — ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀστερισμὸς τοῦ θέρους καὶ τοῦ καύσωνος. Διότι τὰς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ἥλιος ἀνατέλλει καὶ δύει μετ' αὐτοῦ, ἐκτοξεύει τὰς θερμότερας, τὰς φλογερωτέρας τοῦ ἀκτῖνας, καὶ παράγει τὰ δεινὰ καὶ ἀνυπόφορα ἐκεῖνα καύματα, τὰ ὁποία ἐκ τοῦ ἀστερισμοῦ τούτου ἀκριβῶς ὀνομάζονται Κύναν.

Καὶ ἡρξισαμεν νὰ τα αἰσθανώμεθα ἀπὸ τώρα, — ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦλάχιστον. Πολὺ γρήγορα ἐφέτος ἔσπευσε νὰ μεταβληθῇ ἡ πρωτεύουσά μας εἰς μέγαν μαρμαρόκτιστον φ ο ὤ ρ ο ν ! Οἱ τοῖχοι καίουν, τὰ πεζοδρόμια ἐκπέμπουν φλόγας, ὁ οὐρανὸς ἀπειλεῖ πυρκαϊάν. Παντοῦ ἄνθρωποι ἀσθμαίνοντες, κατακλίνονται, ἰδρωμένοι. . . Παντοῦ παράποντα καὶ διαμαρτυρίαι. . . Τί ζέστη, Θεέ μου ! . . Τί πρώιμον, τί βιαστικὸν καλοκαῖρι ! . . Οὐφ, τί ἀνυπόφορον κακὸν !—Αὐτὰ ἀκούονται καὶ θακούονται ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ὅλην τὴν νύκτα πολλὰκις. Καὶ πόσον γίνονται ἐπιθυμητὰ τώρα καὶ ἡ σκιά, καὶ ἡ δρόσος, καὶ τὸ ὑπαιθρον, καὶ τὸ κρῦον νερόν, καὶ τὰ παγωτά. . .

Πόσα θέλητρα ὅμως, πόσας ἀπολαύσεις ἔχει καὶ αὐτὴ ἡ ἐποχὴ ! Καὶ μάλιστα ἴσα-ἴσα διότι κάμνει ζέστην. Μὴ σας φανῇ αὐτὸ παράδοξον· συλλογισθῆτε, ἂν δὲν ἔκαμνε ζέστην, τί ἄξιαν, τί εὐχάριστον θὰ μας ἔδιδαν, ὅσα κάμνομεν, ὅσα ἐπιζητοῦμεν διὰ νὰ τὴν πολεμήσωμεν ; Εἶνε καὶ ἡ ζέστη ὅπως ἡ πείνα, ἡ ὁποία μᾶς κάμνει ὥρατα ὅλα τὰ φαγητά, ὅπως τὸ ψῦχος, τὸ ὁποῖον μᾶς κάμνει γλυκεῖαν τὴν φωτιάν, ὅπως ἡ δίψα, ἡ ὁποία μεταβάλλει εἰς νέκταρ τὸ νερόν, ὅπως ἡ κούρασις, ἡ ὁποία μεταβάλλει εἰς εὐτυχίαν τὴν ἀνάπαυσιν. Ἄν δὲν ἔκαμνε ζέστην, νὰ σας ἐβλεπα τότε

μὲ τί εὐχαρίστησιν θὰ ἐτρώγατε τὸ παγωτόν σας, μὲ τί ὄρεξιν θὰ ἐκάθισθε εἰς τὴν σκιάν, μὲ τί καρδίαν θὰ ἐπίπτατε εἰς τὸ ψυχρὸν ὕδωρ τῆς θαλάσσης, μὲ τί προθυμίαν θὰ ἐνεδύεσθε τὰ δροσερὰ θερινὰ φορέματα, μὲ τί ψυχὴν θὰ ἐμὲνατε τὴν νύκτα εἰς τὸ ὑπαιθρον, μὲ τί σπουδὴν θὰ ἡρξίζατε τὴν ὥραιαν αὐτὴν θερινὴν ζωὴν ἐν τῇ πόλει, τὴν πλήρη ζωηρότητος καὶ χαρᾶς καὶ κινήσεως. . .

Ἄ, μὴ μοῦ τὸ ἀρνηθῆτε τώρα ! ἔχει καὶ ὁ οὐρανὸς Κύναν τὴν χρησιμότητά του ! Ἀλλὰ προτιμῶ ν' ἀφήσω τὴν φιλοσοφίαν περὶ τῆς ζέστης, καὶ νὰ σας εἰπω πόσον μοῦ ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἐποχὴ. . . Ἀλήθεια, δὲν ἀρέσει καὶ εἰς σᾶς ; Δέν σας ἀρέσει ἡ μακρὰ αὐτὴ ἡμέρα, μὲ τὰς λαμπράς αὐτὰς πρωΐνας ὥρας, ἡ τὸσον κατὰλληλος πρὸς ἐργασίαν, προπάντων δι' ὅσους μελετοῦν δι' ἐξετάσεις ; Δέν σας ἀρέσει ἡ χλιαρὰ αὐτὴ νύξ, ἡ τὸσον ἀναψυκτικὴ, ἡ χαρίζουσα μὲ προθυμίαν τὴν δρόσον τῆς καὶ τὰ ἄσματα τῶν γρύλλων τῆς ; Δέν σας ἀρέσει νὰ ἐμβαίνειτε εἰς τὸν τροχιδόρομον, καὶ νὰ κατέρχεσθε εἰς τὸ Φάληρον, καὶ νὰ παίξετε παρὰ τὴν ἀκτὴν, καὶ νὰ κάμνετε ἐκεῖ τὸ λουτρόν σας ; Δέν σας ἀρέσει νὰ πηγαίνετε κάποτε εἰς τὸ θέατρον — ὅταν σᾶς το ἐπιτρέπουν οἱ γονεῖς σας, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν ποῖα θεάματα εἶνε καὶ ποῖα δὲν εἶνε διὰ σᾶς ; Δέν σας ἀρέσει ἡ ζωηρὰ ἐκείνη κίνησις τῆς δειλῆς καὶ τῆς ἐσπέρας, ὅταν ὅλος ὁ κόσμος ἐξέρχεται διὰ νὰ διασκεδάσῃ καὶ ναναπνεύσῃ, μετὰ τοὺς κόπους τῆς μακρᾶς ἡμέρας, καὶ γίνεται τόση συγκέντρωσις ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἡλεκτρικῶν ἡλίων, καὶ παῖξῃ μουσικῇ, καὶ ἀνεβοκατεβαίνουν τὰ τραμ γεμάτα, καὶ κάποτε καίονται πυροτεχνήματα σφσφσφ . . . μπάμ ! μπούμ ! ; Δέν σας ἀρέσουν τὰ μικρὰ ἐκεῖνα αερόστατα, τὰ ὁποία τὴν δειλὴν στολίζουν μὲ νέους ἀστέρας τὸν οὐρανόν ;

Εἰμαι βέβαιος ὅτι ὅλα σᾶς ἀρέσουν. . . ὅλα τὰ ἀπολαμβάνετε. Καὶ θὰ τ' ἀπολαύσετε περισσότερο ἀργότερα, ὅταν θὰ τελειώσετε τὰς ἐξετάσεις σας, καὶ θὰ παλλαχθῆτε ἀπὸ ἐν μέγα βάρος, καὶ θὰ το ἀντικαταστήσετε μὲ μίαν μεγάλην χαράν, — τὴν χαράν τοῦ θριάμβου, — καὶ θὰ εἰσθε ἡσυχοὶ καὶ ἀμέριμνοι, διὰ νὰ ναναπαύητε καὶ νὰ διασκεδάσετε. . . Καὶ ὅσοι ἐξ ὑμῶν εὐτυχῶσιν νὰ μεταβῶν τότε εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ τὰς παραλίας, ὡ αὐτοὶ θὰπολαύσουν ἀληθὴ θερινὴν ζωὴν, καὶ θὰ αἰσθανθῶν ὅλην τὴν μαγεῖαν τῆς θερινῆς ἐποχῆς, ἡ ὁποία ἐπαγαφέρει ὀλίγον τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν φύσιν, ἐξ ἧς τὸν ἀπομακρύνει ὁ χειμὼν καὶ ἡ κάπως ἐπίτακτος ζωὴ τῶν πόλεων. Πόσας ὥρας ἐντυπώσεις θὰ ἔχετε τότε νὰ γράψετε πρὸς τὴν Διάπλασίν σας !

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΚΑΙ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Δύο παιδάκια σὰν τὰ περιστέρια, τὴν πρὸ μεγάλην θέλαν νάδρουν ὁμορφίαν, καὶ τῶνα φώναζε πῶς εἶν' ἡ ἀστέρια καὶ τᾶλλο, τὰ λουλούδια ποὺχουν εὐωδίαν. Μὰ, μοναχὰ τοὺς δὲν τὰ βγαίναν πέρα, καὶ τρέχουν ἔτι καλὴ τοὺς τὴ μητέρα.

Τ' ἀκού' ἡ μαμμὰ τοὺς καὶ χαμογελαεὶ καὶ ἔτα γλυκὰ τοὺς λόγια ἔτσι ἀπαντάει : —Κάθε ὁμορφίαν ἔτὸν κόσμον ἔχει χάρι, ἀλλὰ, κρυφὸ, ἐξωριστὸ καμὰρι κί' ἀπ' τὰ λουλούδια κί' ὅλα τ' ἄλλ' ἀστέρια, ὅπου καθένα λάμψι γύρω χύνει, ἔχουν μοναχὰ τ' ἄγρια ἐκεῖνα χέρια, ποὺ κάνουν ἔ τὸς φτωχοὺς ἐλεημοσύνη.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΒΑΡΛΕΝΤΗΣ

ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Πλούσιός τις κτηματίας, προσδληθεὶς ἀπὸ ὑποχονδρίαν, μετέβη εἰς τὸ Λονδίνον διὰ νὰ συμβουλευθῇ ἕνα περίφημον ἰατρόν. «Ἐχω ἐπὶ διαβόλους εἰς τὴν κοιλίαν μου, τῷ εἶπε, ἐπὶ σωστός». —Εἶνε περισσότερον ἀπὸ ἐπὶ τὰ ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός μὲ τὴν μεγαλητέραν σοβαρότητα «ἂν τοὺς μετρήσετε καλὰ θὰ εὑρετε ὅκτω». Καὶ ἀφοῦ ἠρώτησε τὸν πάσχοντα τὰ κατὰ τὴν ἀσθενείαν του, ὑπεσχέθη νὰ τὸν θεραπεύσῃ εἰς ὅκτω ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας καθ' ἑκάστην πρῶτην θὰ τὸν ἀπῆλθατε καὶ ἀπὸ ἑνὸς ἐκ τῶν ταραξιῶν τῶν ἐν τῇ κοιλίᾳ του, ἀντὶ μιᾶς λίρας δι' ἕκαστον. «Ἀλλὰ, προσέθεσεν, ἐπειδὴ ὁ τελευταῖος θὰ εἶνε ὁ ἰσχυρότερος καὶ δυσκολώτερος νὰ ἐξαχθῇ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, θὰ ζητήσω δύο λίρας δι' αὐτόν.» Ὁ κτηματίας συνήνεσεν εἰς τὴν συμφωνίαν ταύτην, καὶ ὁ ἰατρός συστήσας ὡς ἀναγκασιότατην τὴν ἐχεμύθειαν πρὸ παντός, ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ τὴν ἐνάτην λίραν εἰς τὸν πτωχότερον τῆς συνοικίας. Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ὁ κατὰ φαντασίαν δαιμονισμένος ἦλθε πρὸς τὸν ἰατρόν καὶ ἐτοποθετήθη πλησίον παραδόξου τινος μηχανῆς, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ἀκόμη ἰδῆ, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἐδέχθη ἕνα ἰσχυρὸν ἡλεκτρικὸν τιναγμόν. Ὁ κτηματίας ἡρξισε νὰ φωνάζῃ γοερῶς. «Νά, ἐξῆλθεν ἕνας !» εἶπεν ὁ ἰατρός, μὲ μεγάλην σοβαρότητα. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἡ αὐτὴ ἐγχεῖρις ὁ κτηματίας ἐκραύγαζε καὶ πάλιν, ἀλλ' ὁ ἰατρός ψυχρῶς παρετήρησε : «Πᾶσι κι' ἄλλος ἕνας !» Οὕτως ἔφθασε μέχρι τοῦ ἐβδόμου. Ὅταν ἤτοιμάζετο νὰ προσβάλλῃ τὸν τελευταῖον, ὁ ἰατρός ὑπενθύμισεν εἰς τὸν ἀσθενῆ, ὅτι τώρα εἶχεν ἀνάγκην ὅλου τοῦ θάρρους του, διότι αὐτὸς ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας, καὶ θὰ ἀνθίστατο πολὺ πεισματωδέστερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους. Καὶ ὁ τιναγμὸς ἦτο συγχρόνως τὸσον ἰσχυρὸς, ὥστε ἔρριψε τὸν πάσχοντα εἰς τὸ

πάτωμα. «Τέλος πάντων έφυγαν όλοι!» είπεν ο ιατρός και έβαλε τον άσθενή να πλαγιάσῃ. Αναλαβών δε ούτος, έπληρωσε τās έννέα λίρας με περισσάς ευχαριστίας, και επέστρεψεν έντελώς υγιής εις τὸ χωρίον του. Αξιόπιστοι μάρτυρες επιβεβαιούσι τὴν παράδοξον θεραπείαν, ήτις δεικνύει τὴν εὐφυΐαν τοῦ ιατροῦ, καθὼς και τὴν ἀλήθειαν τοῦ ρητοῦ τοῦ Σολομώντος, ὅτι με τὸν τρελὸν πρέπει και ἡμεῖς ένιστε να κάμνωμεν ὡς τρελοί.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

ΕΛΛΗΝ ΠΟΛΥΓΩΣΣΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΓΡΥΠΝΟΣ ΦΑΡΟΣ (Μικρά τάξις)

Βραβεύεις

εις τὸν 53ον Διαγωνισμόν τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων Πνευματ. Ἀσκήσεων.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἔδε σελ. 180)

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡ Μηλιά έσηκώθη πολὺ πρῶι, πρὶν να φέξῃ—δὲν θά ἦταν ἀκόμη τέσσαρες ὥραι,— ἀναψε φωτιάν, έβαλε να ζεστάνῃ μίαν πανάδαν ἀπὸ παξιμάδι και βούτυρον, και έξυπνησε τὸν ἀδελφόν της.

— Σήκω, Γιαννάκη, τῷ εἶπε ὕστερ' ἀπὸ μίᾱ ὥρα τὸ πολὺ πρέπει να φύγουμε.

Ὁ Γιαννάκης έτεντόνετο, χωρὶς προθυμίαν να σηκωθῇ. Ἀλλ' ἡ Μηλιά έστάθη ἐκεῖ και δὲν τον ἄφησε να ξανακοιμηθῇ. Καί ἀφ' οὗ έπλύθη και έσιγυρίσθη, έπῃρε τὰ χρήματά της, έβαλε ἀρκετὰ παξιμάδια εις τὴν τσέπην της, καθὼς και εις τὴν τσέπην τοῦ ἀδελφοῦ

της, και ὕστερα έχυσε κρὺον νερὸν εις τὸ πρόσωπον τοῦ Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος έπετάχθη ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεβάτι με φωνές.

— Πλύσου λοιπόν! τῷ εἶπεν ἡ ἀδελφή του. Πρέπει να εἰμεθα καθαροί· εἰδεμὴ πῶς θά μᾶς δεχθῶν σὲ κανένα χάνι ἢ σὲ κανένα σπίτι, γιὰ να κοιμηθῶμε τὴ νύκτα;

Ἀφ' οὗ ἡτοιμάσθη και ὁ Γιαννάκης, έπρογευμάτισαν. Ὑστερα ἡ Μηλιά έπῃρε τὸν λάρον εις τὴν ἀγκαλιάν της.

— Ἀντίο, πουλάκι μου! εἶπε. Σ' ἀφίνουμε γειά!... Τώρα θά παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ και γιὰ σένα και γιὰ μᾶς.

Καί γονάτισα μαζὶ με τὸν ἀδελφόν της, ἡ Μηλιά εἶπε τὴν πρῶτὴν προσευχὴν και παρεκάλεσε τὸν Θεὸν να τα βοηθήσῃ εις τὸ ταξείδιον και να τα ὀδηγήσῃ με τὸ καλὸν εις τὴν θείαν Κατίναν. Ὑστερα έφίλησε τὸ πτηνὸν και το ἄφησεν εις τὸν έξώστην. Ὁ λάρος τότε έσκέπασε πάλιν τὸ κεφάλι με τὴν φτερούγαν του, και εξανακοιμήθη γλυκά.

— Ἐλα, Γιαννάκη, πᾶμε, εἶπεν ἡ Μηλιά μετ' ὀλίγον. Εἶνε ὥρα... Πάρε και τὸ πτυάρι, γιὰτὶ θά μᾶς χρειασθῇ να σηκώσουμε τὸν ἄμμο... Ἐμπρός!

Μὴν ξεεχάσαμε τίποτα; — Ὁχι, ὅλα τὰ εἶχαν πάρῃ... Ὁ Γιαννάκης έδεσεν εις μίαν ἄκραν τοῦ μανδουλίου του τὸ ἄσπρον πετράδι και τὸ κίτρινον νόμισμα· ἡ δὲ Μηλιά έψαξε να ἰδῇ ἂν υπάρχουν εις τὴν τσέπην της τὰ χρήματα και τὸ κουτάκι τοῦ ναύτου με τὲς κλωστὲς και τὲς βελόνες.

— Καλά... Πᾶμε!

Ἡ Μηλιά έπῃρεν ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Γιαννάκην και κατέβησαν διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν κλίμακα... Ἀπὸ ἐκεῖ έπῃγαν κατ' εὐθείαν εις τὴν τρύπαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θά έβγαιναν και πάλιν εις τὸν κόσμον... Ἡ ἄμπωτις έξηκολούθει· ἡ θάλασσα εἶχε φύγῃ και θά ἀργούσε να έπιστρέψῃ ὥστε κανέναν έμπόδιον δὲν ὕπῃρχεν.

— Ἀχ! ξεεχάσαμε να πάρουμε μαζὶ μᾶς και κανένα σκέπασμα. Θά κρυώσουμε! εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

— Ὁχι, εἶνε περιττόν, ἀπήντησεν ἡ Μηλιά. Ὁ ἥλιος θά βγῇ σὲ λίγο και θά μᾶς ζεστάνῃ. Ἐλα τώρα, πρόσεχε. Ἐγὼ θά περάσω πρῶτη και θά διώξω τὸν ἄμμο με τὸ πτυάρι. Ἀμα ἀνοίξῃ ἡ τρύπα, θά σου σφυρίξω, και τότε έρχεσαι και σὺ.

Καί αὐτὸ έγινε, ὅχι με μικρὸν κόπον και κίνδυνον... Ἐπιτέλους ἡ Μηλιά κατάρθωσε ἀνοίξῃ τὴν τρύπαν και να περάσῃ έξω, εις τὸ φῶς και εις τὸν ἄέρα τῆς ἀκτῆς. Τότε έσφύριξε, και μετὰ τινὰς δισταγμῶς, ὁ Γιαννάκης τὴν ἠκολούθησε. Μετ' ὀλίγον εὐρέθησαν και ἡ δύο έξω ἀπὸ τὸν βράχον, εις τὴν ἄμμον τῆς ἀρογιαλιάς. Καί ἐκεῖ ἐνηγά-

λίσθη και έφίλησεν ὁ ένας τὸν ἄλλον, ὡς να ξαναβλέποντο ὕστερ' ἀπὸ μακροχρόνιον χωρισμόν!

Δὲν εἶχε φέξῃ ἀκόμη ἀρκετὰ, διὰ να ξεκινήσουν. Ἀδιάφορον ὅμως τὸ δυσκολώτερον εἶχε γίνῃ. Καί μόλις ὁ οὐρανὸς θά έγίνετο ὀλίγον φωτεινότερος, θά ἤρχιζαν τὸ ταξείδι των και ὁ Θεὸς βόηθός! καθὼς έλεγεν ὁ πατέρας των, ὡςἀκίς έμβαίνειν εις τὴν βάρκαν.

Πρὶν ἀναχωρήσῃ, ἡ Μηλιά έπλησισε τὴν θάλασσαν. Εἶχε πολὺν καιρὸν να τὴν ἰδῇ ἀπὸ τόσῳ κοντά, και ἠθέλησε να τὴν ἀποχαιρετίσῃ. Ποῖος ἤξευρεν, ἂν θά τὴν ἐπανεβλέπε ποτὲ! Ἡ ψαρπούλα ἐκύτταξε διὰ πολλὴν ὥραν τὰ μαῦρα κύματα... και ἅμα εἶδεν ὅτι ὁ ἄφρός, ὁ ὁποῖος τὰ επέστερε, ἤρχισε να γίνεταί πλέον λευκὸς και λαμπρός, ἐστράφη και παρετήρησεν ὅτι μίᾱ γωνία τοῦ οὐρανοῦ ἤρχισε να γλυκοφέγγῃ... Τότε έσκυψεν, έπῃρε με τὸ χέρι της ὀλίγον νερὸν ἀπὸ τὴν θάλασσαν και έβρεξε με αὐτὸ τὰ χεῖλη, ὡς να ἤθελε να το φιλήσῃ.

— Ἐλα, Γιαννάκη, εἶπεν· εἶνε ὥρα να φύγουμε.

Καί έσπόγγισε κρυφὰ τὰ μάτια της, διὰ να μὴν ἰδῇ ὁ ἀδελφός της ὅτι ἔκλαιε...

Ἐξεκίνησαν μέσα εις τὸ σκότος, και έπερνούσαν ὡς δύο μικραὶ σκιαὶ τὸν στενὸν δρομίσκον, ὁ ὁποῖος ὠδήγει εις τὸν μεγάλον δρόμον. Καί ἐνῶ έπροχώρουν, ὁ οὐρανὸς μετέβαλλε χρῶμα. Τὸ βαθὺ στακτερὸν έγινεν ἀνοικτότερον, φωτεινότερον, ἀνακατευμένο και με ὀλίγον κίτρινον.

— Τί ὥραϊα ποῦ εἶνε, Μηλιά, έλεγεν ὁ Γιαννάκης. Θά έπροτιμούσα ὅμως να κοιμῶμαι 'στὴ σπηλιά μᾶς, κουκουλωμένος με τὴν κουβέρταν. Ἐπειτα ἄρχισα να πεινῶ... Τί να μου κάμουν δύο παξιμάδια; Ἐτσι μοῦρχειται να φάγω ἄλλο ἓνα... και μάλιστα ἄλλα δύο... Πῶς με κουράζει ὁ δρόμος... ἴσως γιὰτὶ ἔχω ξεσυνεθίσῃ να περπατῶ...

— Μὲ οἰκονομία τὰ παξιμάδια σου, ἀπήντησεν ἡ Μηλιά, γιὰτὶ δὲν θά βρούμε ἄλλα 'στὸ δρόμο!

— Μπᾶ! και μήπως δὲν ἔχεις λεπτὰ; Ἀμα θέλουμε ἀγοράζουμε ψωμί, ποῦ εἶνε καλλίτερον ἀπὸ τὰ παξιμάδια.

Μετ' ὀλίγον τὸ κίτρινον χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ έγινε ρόδιον, και έπειτα χρυσόν. Ὁ ἥλιος εἶχεν ἀνατελῇ και αἱ πρῶταί του ἀκτῖνες έξωογόνουν και έθέρμαιναν τὰ παιδιὰ. Ἐκύτταζαν τριγύρω των, φοβισμένα ὀλίγον ἀπὸ τὸ φῶς. Ὡ, ἂν έβλεπαν έξαφνα τὸ ἀμαξάκι τῆς καπῆλου, θά ἐκρύπτοντο ἀμέσως... Δυστυχῶς ὅμως οἱ θᾶμνοι δὲν εἶχαν ἀκόμη ἀρκετὰ φύλλα· έπειτα τὸ κακὸ σκυλὶ τῆς κακῆς γυναῖκας θά τα έμυρρίζετο

και θά έτρεχε να τα δαγκάσῃ, ὅπως ὠρμούσε κατ' ἐπάνω των πάντα, ὅταν έπῃγαιναν εις τὸ χωρίον. Δόξα σοι ὁ Θεός, ποῦ δὲν ἠκούετο κρότος ἀμαξιοῦ εις τὸν δρόμον!

Τὰ παιδιὰ έπεριπατοῦσαν βιαστικά, ὥς να φθάσουν εις κανέναν χωρίον, ἢ μᾶλλον ὥς ναπομακρυνθῶν ἀπὸ τὰ περὶχωρὰ τῆς χώρας των. Ἐπεριπατοῦσαν πρὸ πολλῆς ὥρας, ὅταν ἡ Μηλιά εἶδεν ἓν ἀγροκήπιον. Ἀλλ' ἦτο πολὺ ἐνωρίς και δὲν της έφάνῃ καλὸν να κυτῃσῇ τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου και να ζητήσῃ ψωμί. Ἐπρεπε να περιπατήσουν ἀκόμη πολὺ, πολὺ...

— Πεινῶ, εἶπεν ὁ Γιαννάκης· ἔκουράσθηκα, θέλω να καθῇσω.

— Ὁχι, ἀκόμη... πᾶμε περὶ πέρα!

— Ὁχι... θά καθῇσω να φάγω ἓνα παξιμάδι. Σοῦ εἶπα ὅτι πεινῶ... πεινῶ πολὺ...

Καί ὁ μικρὸς ἐκάθησεν εις ἓνα σωρὸν

ἀπὸ πέτρας, εις τὴν ἄκραν τοῦ δρόμου. — Μὴ ἰδῶ!... Ἀν περάσῃ κανένας, θά μᾶς ἰδῇ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουσαν ἓνα σκυλὶ να γαυγίζει ἀπὸ μακρὰ.

— Νά, εἶνε τὸ σκυλὶ τῆς! εἶπεν ἡ Μηλιά (και με τὸ τῆς ἐκεῖνο ἐνοοῦσε τὴν ἀπῆλόν)· τώρα θά ἔλθῃ να μᾶς πάρῃ και τοὺς δύο.

Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ έκαμε τὸν Γιαννάκην να σηκωθῇ ἀμέσως και νακολουθήσῃ τὴν ἀδελφὴν του εις ἓν μικρὸν δάσος, ὅπου ἤμπορούσαν κάλλιστα να κρυθῶν.

Κουρασμένοι, σχεδὸν νηστικοί, ἄγρυπνοι, ἐξηπλώθησαν και οἱ δύο κατὰ γῆς. Παρ' ὀλίγον δὲ ναποκοιμηθῶν ἐκεῖ, ὅταν εἶδαν ἓνα βουκόλον, ὁ ὁποῖος ὠδηγοῦσε τὰ βῶδια του εις τὴν βοσκήν. Τότε τὰ παιδιὰ έσηκώθησαν και έπῃραν τὸ μονοπάτι, τὸ ὁποῖον τοὺς έβγαλεν εις τὸ ἀγροκήπιον. Ἀπέξω ἀπὸ τὴν θύ-

ραν τοῦ οἰκίσκου έστέκετο μίᾱ γυναῖκα και τα έβλεπεν, ἐνῶ έπλησίαζαν.

— Καλημέρα, κυρά! εἶπεν ἡ Μηλιά· έμπορεῖτε να μᾶς πωλήσετε ὀλίγον ψωμί;

— Καί ἀπὸ ποῦ έρχεσθε, μικρά μου; — Ἀπὸ τὸ σπίτι μᾶς· εις τὸ δρόμο ἀναποδογυρίσθηκε τὸ καλάθι μᾶς και ὅ,τι εἶχε μέσα, έπεσε 'στὴ θάλασσα.

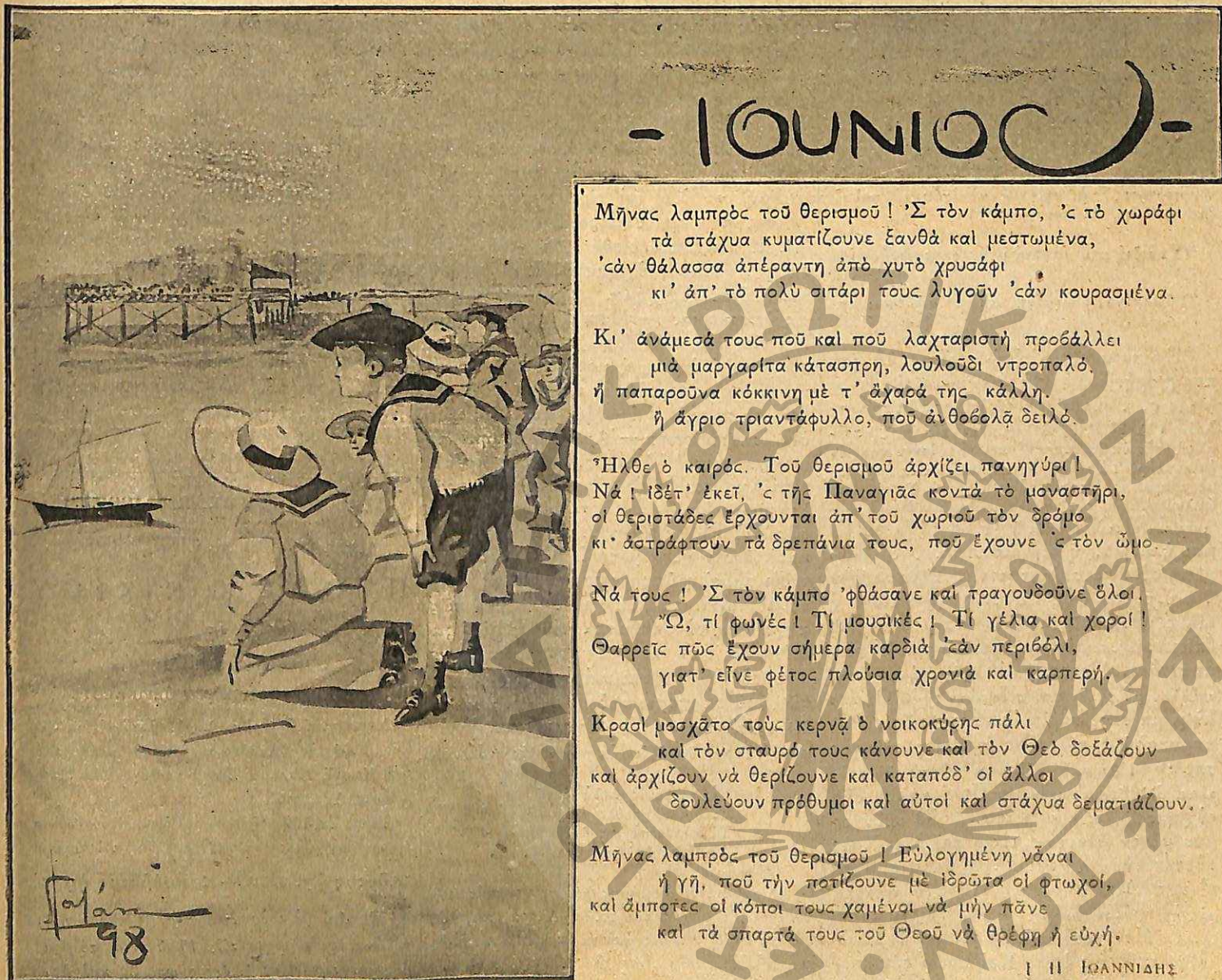
— Καί ποῦ πηγαίνετε;

— Εἰς τῆς θείας μᾶς τῆς Κατίνας.

Ἡ γυναῖκα παρετήρησε με προσοχὴν τὰ παιδιὰ και έμεινεν ευχαριστημένη. Ἐφαίνοντο καλὰ παιδιὰ, και ὅχι τίποτε μάγκες τοῦ δρόμου. Ἡ Μηλιά εἶχε φροντίσῃ να τινάξῃ τὰ φορέματά των και να διορθώσῃ τὰ μαλλιά των· καθὼς δὲ εἶχαν εὐμορφα και έξυπνα προσωπάκια, έκαμναν πολὺ καλὴν ἐντύπωσιν.

[Ἐπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζερρεβραίη ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

- ΙΟΥΝΙΟΣ -

Μῆνας λαμπρὸς τοῦ θερισμοῦ! Ὑς τὸν κάμπο, 'ς τὸ χωράφι τὰ στάχια κυματίζουνε ξανθὰ και μεστωμένα, 'ὰν θάλασσα ἀπέραντη ἀπὸ χυτὸ χρυσάφι κι' ἀπ' τὸ πολὺ σιτάρι τοὺς λυγοῦν 'ὰν κουρασμένα.

Κι' ἀνάμεσά τους ποῦ και ποῦ λαχταριστὴ προβάλλει μίᾱ μαργαρίτα κάτασπρη, λουλουδι ντροπαλό, ἢ παπαροῦνα κόκκινη με τ' ἀχαρά τῆς κάλλης, ἢ ἄγριο τριαντάφυλλο, ποῦ ἀνοδοῶλὰ δειλό.

Ἦλθε ὁ καιρὸς. Τοῦ θερισμοῦ ἀρχίζει πανηγύρι! Νά! ἰδὲτ' ἐκεῖ, 'ς τῆς Παναγίας κοντὰ τὸ μοναστήρι, οἱ θεριστάδες έρχονται ἀπ' τοῦ χωριοῦ τὸν δρόμο κι' ἀστράφτουν τὰ δρεπάνια τους, ποῦ ἔχουνε 'ς τὸν ὦμο.

Νά τους! Ὑς τὸν κάμπο 'φθάσανε και τραγουδοῦνε ὅλοι. Ὡ, τί φωνές! Τί μουσικὲς! Τί γέλια και χοροί! Θαρρεῖς πῶς ἔχουν σήμερα καρδιά 'ὰν περιόλι, γιὰτ' εἶνε φέτος πλοῦσια χρονιά και καρπερή.

Κρασο μσοχάτο τοὺς κερνᾷ ὁ νοικοκύρης πάλι και τὸν σταυρὸ τους κάνουνε και τὸν Θεὸ δοξάζουν και ἀρχίζουν να θερίζουνε και καταπόδ' οἱ ἄλλοι δουλεύουν πρέθυμοι και αὐτοὶ και στάχια δεματιάουν.

Μῆνας λαμπρὸς τοῦ θερισμοῦ! Εὐλογημένη νᾶναι ἡ γῆ, ποῦ τὴν ποτίζουνε με ἰδρώτα οἱ φτωχοί, και ἄμποτες οἱ κόποι τοὺς χαμέναι να μὴν πᾶνε και τὰ σπαρτά τους τοῦ Θεοῦ να θρέφῃ ἡ εὐχή.

Ι. Η. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΖΟΥΡ-ΦΙΞ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ

[Εισέρχεται ἡ μικρὰ ΝΙΤΣΑ, κρατοῦσα εἰς τὴν ἀγκαλίαν τῆς τρεῖς κούκλας μαζί. Φαίνεται ὀλίγον δυσπρεπειμένη].

Ἄ, νά!... Ἐδῶ δὲν εἶνε κανεῖς... Δόξα σοι ὁ Θεός, τελοςπάντων... βρήκα κ' ἓνα μέρος ἡσυχο γιὰ νὰ παίζω. (Προσποιούμενη διάφορους φωνές). «Νίτσα, μὴ ἐδῶ, σὲ παρακαλῶ, μ' ἐνοχλεῖς!» — Νίτσα, πήγαινε ἔξω γιατί με ζαλίζεις! — Νίτσα, πάρε τίς κούκλες σου καὶ φύγε, γιατί θὰ μελετήσω. — Νίτσα... (Διακόπτεται θυμωμένη καὶ ἀναλαμβάνει τὴν φυσικὴν τῆς φωνήν). Ἄ, μὴ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται πειὰ! Νὰ ἔχῃς ἀδελφία μεγάλη, νὰ ἔχῃ καθένα τὸ δωμάτιο, ἐσύ νὰ μὴν ἔχῃς δωμάτιο, καὶ νὰ σε διώχνουν πειὰ ἀπὸ παντοῦ!.. Οὔτε μαζί μου παίζουν ποτέ, οὔτε μὴν ἀνάξῃ μου με ἀφίνουν νὰ παίζω κοντά τους. Κάμνω, λέγουν, πολὺ θόρυβο καὶ τους ἐνοχλῶ... Ἀκούς ἐκεῖ! (Μὲ ἡρεμώτερον φωνήν). Ἐ, δὲν πειράζει! ἄς κάνω ὑπομονή, ὥς πού νὰ μεγαλώσω κ' ἐγώ... Πρὸς τὸ παρὸν ἔχω συντροφιά τίς κούκλες μου... καὶ ἐδῶ εἰμπαρῶ νὰ παίζω μαζί τους, χωρὶς νὰ ἐνοχλήσω κανένα. (Κυττάζει τὰς κούκλας τῆς με τρυφερότητα, τὰς σφίγγει με ἀγάπην, καὶ ὡς ἐμπνευσμένη, τὰς προσφωνεῖ:)

Ὡ παιδιὰ μου, ὄρφανὰ μου, σκορπισμένα ἐδῶ [κ' ἐκεῖ], ὕβρισμένα, διωγμένα, ἀπ' τ' ἀδελφία πα- [νοικεῖ!..

Ἐννοια σας, κ' ἐγὼ τώρα θὰ σας παρηγορήσω... Θὰ παίζουμε τίς Κουρίδες... Καθίστε ἐδῶ, σὰς παρακαλῶ. (Ἀραδιάζει τὰς κούκλας εἰς τρεῖς καρέκλας, τὰς οποίας παρατάσσει ἀπέναντί τῆς ἐν ἡμικυκλίῳ. Τὰ νῶτα τῶν καρεκλῶν εἶνε ἐστραμμένα πρὸς τὸ κοινόν, οὕτως ὥστε ἡ Νίτσα, καὶ ὁμιλοῦσα πρὸς τὰς κούκλας, ἐξακολουθεῖ νὰ ἀνιμετωπῇ τοὺς θεατὰς.) Ἐγὼ τάχα θὰ εἶμαι ἡ κυρία, θὰ ἰκοδομῶ... Ἐδῶ μέσα εἶνε τὸ σαλόνι μου... Σήμερα ἔχω ζοῦρ-φίξ, καὶ σεῖς τάχα εἰσθε ἡ φίλες μου, ποὺ ἔρχεσθε νὰ μου κάμετε ἐπίσκεψιν... Θὰ σας ἐρωτῶ καὶ θὰ μου ἀπαντᾷτε. Προσοχή! (Πρὸς τὴν πρώτην κούκλαν με φωνὴν προσποιημένην:) «ὦ, καλὴ μέρα σας, κυρία Ἑλένη! πῶς εἰσθε, παρακαλῶ; πῶς εἶνε ὁ κύριος σύζυγός σας?» (Ἀπαντᾷ ὁρῶν ἐκ μέρους τῆς κούκλας, ἀλλάζουσα φωνήν.) — Πολὺ καλά, σὰς εὐχαριστῶ, κυρία Νίτσα... Ὁ σύζυγός μου μόνον δὲν εἶνε τόσο καλά... Χθὲς αὐτοκτόνησε λιγάκι... ἀλλὰ σήμερα εἶνε πολὺ καλλίτερος. (Πρὸς τὴν κούκλαν, με τὴν πρώτην φωνήν:) «Ἄ, χαίρω πολὺ... Μὲ γεία καὶ τὸ φόρεμα! Τί ὠραῖον ποὺ εἶνε!... Καὶ πόσῳ σὰς ἐκόστισε, μὰ σὲ εἶρε!» (Ἐκ μέρους τῆς κού-

κλας:) «Σὰς ἀρέσει; μὲ ρ σὶ μ π ω κ ο Ὑ... Μοῦ ἐκόστισε τρεῖς χιλιάδες φράγκα.» (Πρὸς τὴν κούκλαν.) — Ἄ, μὰ δὲν εἶνε τίποτε! Τὸ τελευταῖό μου φόρεμα, ἐκεῖνο τὸ μὲ τὰ κόκκινα, μοῦ ἐκόστισε δεκαπέντε χιλιάδες σωστές! Μάλιστα, κυρία μου! Φοβερὴ ἀκρίβεια ἐφέτος... (Πρὸς τὴν δευτέραν κούκλαν, ζωηρῶς.) «ὦ! ὦ! κυρία Ἀντιγόνη... ἐδῶ εἰσθε; Ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὴ σας ἰδῶ. Πῶς εἰσθε; Σὰς ἐπέρασε τὸ χέρι ποὺ σας εἶχε σπᾶση λιγάκι;» (Ἐκ μέρους τῆς κούκλας:) Ὁ ὦ ὦ μ α ν τ α μ ο υ α ζ ε λ Διλή! Πῶς ἦταν αὐτὸ καὶ μας ἐνθυμηθήκατε; — Ἐπερνοῦσα ἀπ' ἐδῶ νὰ πάω ἔσθῃς ράφτρας μου καὶ εἶπα: ἄς ἀναιδῶ μιὰ στιγμή νὰ ἰδῶ καὶ τὴν ἀγαπητὴν μας Νίτσα, ποὺ εἶχε σήμερα ζοῦρ-φίξ. «ὦ, τί καλὴ ποὺ εἰσθε! Καλὰ εἰς τὸ σπῆτι; — Καλὰ εὐχαριστῶ. Μοῦ συνέβη ὅμως ἓνα δυστύχημα. Εἶμαι πάλι χωρὶς ὑπηρετρία. — Μπᾶ! καὶ πῶς; — Μὰ νά, μοῦ αὐθαδίασε καὶ μ' ἐθύμωσε τόσο πολὺ ἐκείνη ἡ μικρή, ποὺ τὴν ἐπίασα ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὴν ἐπέταξα ἀπὸ τὸ παράθυρο! — Πῶ, πῶ! καὶ πῶς δὲν ἐσκοτώθηκε; — Ἄμ ἐσκοτώθηκε τὸ παληοκόριτο! Ὁ κακός, βλέπεις, πρέπει νὰ τιμωρῆται... Τὸ κεφάλι τῆς ἔγινε χίλια κομμάτια, ἀν καὶ ἦταν πέτρινο. Ἀλλὰ σὰς βεβαίω, κυρία μου, ὅτι οὐδὲ ἔγνος μυαλοῦ δὲν ἦρα μέσα! Γι' αὐτὸ ἦταν τόσο ἀμυαλὴ ὑπηρετρία. — ὦ, ἄς ἀφήσουμε τώρα τὰ λυπηρά... Καὶ πῶς πηγαίνουν τὰ μαθήματα τοῦ Ὁδείου;.. Δέν μας λένε κανένα τραγουδάκι, νὰ διασκεδάσουν λιγάκι καὶ ἡ κυρία ἀπ' ἐδῶ, ποὺ ἐπληξάν φοβερά; (Δείχνει τὰς ἄλλας κούκλας.) — ὦ, εὐχαρίστως, κυρία μου! (Τραγουδεῖ ὁρῶν ἐκ μέρους τῆς κούκλας:)

Εἰς τὸ βουνὸ ψηλὰ ἐκεῖ
Ἐἶν' ἐκκλησούλα ἐρημική,
Τὸ σήμαντρό τῆς δὲν κτυπᾷ
Δὲν ἔχει ψάλτη, οὐτε...

(Διακόπτεται ἀποτόμως καὶ τρέχει πρὸς τὴν θύραν.) Τί εἶνε πάλι;.. (Ἀκροάζεται, ὥς νὰ τῆς ὁμιλῇ κάποιος ἀπὸ μέσα.) Μὰ κ' ἐδῶ, μὰ κ' ἐδῶ σὰς ἐνοχλῶ;.. (Πρὸς τὸ κοινόν.) Νὰ πάγω, λέγει, ἔσθῃν τραπέζαρι,

γιατί ἔστὸ πλαγινὸ δωμάτιο μελετᾷ ὁ Χρηστάκης καὶ δὲν μπορεῖ νὰκούη τραγουδία... Ὅριστε ἐκεῖ! μοῦ διέκοψαν τὸ ζοῦρ-φίξ ἔστὸ καλλίτερο μέρος... Ἄ, μὰ δὲν εἶνε κατάστασις αὕτη! (Μαζεύει τὰς κούκλας τῆς καὶ ἐοικαμέναι νὰ φύγῃ.) Πάμε, πάμε νὰ παίζουμε καὶ κανένα ἄλλο παιγνίδι... Νὰ σας πῶ τὴν ἀλήθεια, τὸ ζοῦρ-φίξ δὲν μ' ἀρέσει καὶ τόσο πολὺ. Εἶνε σαγλὸ. Δέν ξέρω μάλιστα τί γούστο τοῦ βρίσκουν καὶ οἱ μεγάλοι! (Ἐξέρχεται.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΘΕΝ Ο ΤΙΤΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΟΣ ΤΗΣ ΟΥΑΛΛΙΑΣ

Μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Οὐαλλίας ὑπὸ τῶν Ἀγγλων, ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος ὁ Πρῶτος ἐξηκολούθησεν ἐπὶ τινὰ καιρὸν νὰ μὲν εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἀλλ' εὑρε μεγάλας δυσκολίας ὡς πρὸς τὴν ὑποταγὴν τῶν ἐντοπίων. Ἐπὶ τέλους ὁμοῦς ὅλοι οἱ εὐγενεῖς τῆς Οὐαλλίας ὑπετάγησαν εἰς τὸν κατακτητὴν καὶ οἱ ἀγγλικοὶ νόμοι ἔσχυσαν καὶ εἰς τὸ πριγκιπάτον τοῦτο. Ὁ Ἐδουάρδος τότε τοῖς ὑπεσχέθη ὡς πριγκίπα ἓνα ὀὐαλλῶν ἢ ἐκ γένε τῆς, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ γυνώριζῃ οὐδὲ λῆξιν ἀγγλικὴν. Ἐνῶ δὲ οὗτοι τὸν ἐπευφύλουν διὰ τὴν γενναιοδωρίαν ταύτην, ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐδήλωσεν, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ υἱὸς του, ὅστις μόλις εἶχε γεννηθῇ ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Κάρναρθων καὶ ὅστις φυσικὰ δὲν ὁμιλεῖ ἀγγλικά, θὰ ἐγίνετο πριγκίπ τῆς Οὐαλλίας καὶ ἔκτοτε ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας φέροι τὸν τίτλον τοῦτον.

—

ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ»

Θὰ ἐκδοθῇ τὸν Ἰούλιον:

ΠΡΟΑΣΟΝΙΚΙΟΥ

ἡ

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ

Μυθιστορία Ἀνδρέου Λωρῆ, βραβευθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Κατὰ μετάφρασιν ὑπὸ Κωστῆ Παλαμά. Μετὰ προλόγου ὑπὸ Σπουρίδωνος Λάμπρου.

Τόμος ἐκ 400 περίπου σελίδων, πλουσιώτατα εἰκονογραφημένος· ἐκτυπῶνται ἤδη, καὶ τιμᾶται

Ἄδελτος φρ. 5,80.—Χρυσόδελτος φρ. 8.

Διὰ δὲ τοὺς προαποστέλλοντας ἡμῖν τὸ ἀντίμῳρον μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου τὸ βραδύτερον τιμᾶται: Ἄδελτος φρ. 3. καὶ Χρυσόδελτος φρ. 4,30.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἀλήθεια, μητέρα, πῶς ὅ,τι κάνομε μᾶς βλέπει ὁ Θεός;
— Βεβαίωτατα, παιδί μου.
— Καὶ ἅμα εἶνε σύννερα ἀκόμη, μᾶς βλέπει; Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροβίου

Ὁ κύριος πρὸς τὸν μικρὸν ὑπηρετὴν του:
— Κώστα, μήπως ἔφαγες τὰ βερύκοκα ἔστὸ δρόμο ποὺ τα ἔφερες;
— Ὁχι, κύριε· δυὸ ἔφαγα μόνον γιὰ νὰ τὰ δοκιμᾶσω ἂν εἶνε... τοῦ γούστου σας!
Ἐστὴν ὑπὸ Γερσίου Λαοκράτου

ΔΙΔΑΓΜΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΑΣ ὑπενθυμίζω, ὅτι ἡ προθεσμία πρὸς ἐγγράφην εἰς τὸν «Πρόδον τὸν Νίκιον» λήγει ὁριστικῶς τὴν 15 Ἰουνίου ἔ. ἔ. οἱ μετὰ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην ἐγγραφόμενοι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε πιθανὸν νὰ μὴ εὑρουν διαθεσίμους ἀντίτυπον — ἔνεκα τοῦ πλήθους τῶν αἰτήσεων, — θὰ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ το πληρώσουν φρ. 5,80, ἐνῶ οἱ μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου ἐγγραφόμενοι πληρῶνουν μόνον φρ. 3. ὅστε οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τοῦ προνομίου τοῦ συνδρομητοῦ καὶ νὰ ἐξασφαλίσωσι τὸ ἀντίτυπον τῶν — παρελθόντων συγχρόνως καὶ δέγμα τῆς φιλομουσίας τῶν, — πρέπει νὰ σπεύδουν νὰ ἐγγραφοῦν, πρὶν λήξῃ ἡ προθεσμία.

Μέγας καὶ πολὺς ὁ ἐνθουσιασμός τῶν φίλων μου διὰ τὸ διπλοῦν φυλλάδιον τῆς «Ἐκτῆς Κυριακῆς». Καὶ αἱ ἀπαντήσεις, καὶ αἱ κρίσεις, καὶ αἱ γελοιογραφαί, δια τούς κατεμάγευσαν. Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, καθὼς καὶ τὴν προηγουμένην ὅλοι διὰ τὴν «Ἐκτὴν Κυριακὴν» μοῦ γράφουν, καὶ τί δὲν μοῦ γράφουν! Καθὼς μάλιστα τὸ διπλοῦν φυλλάδιον ἐξεδόθη ἄνευ προειδοποιήσεως, ἦτο δι' ὅλους — ὡς παρατηρεῖ καὶ ὁ Σοφὸς Πιττακός, — μιὰ ὥρα καὶ εὐχαρίστος ἐκπληξίς. Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, εἶνε ὅτι ἀπὸ τώρα ἤρχισαν νὰ ἐρχονται βροχηδὸν αἱ ἀπαντήσεις διὰ τὴν «Ἐβδομὴν Κυριακὴν». Αὕτη δὲ εἶνε πού προοιωνίζεται θαυμασία!.. Οὔτε παραδέχομαι τὴν γνώμην τοῦ φίλου μου Ἀδριανῆ, ὅτι ἐπειδὴ συμπίπτει μετὰ τὰς ἐξετάσεις, πολλοὶ δὲν θὰ λάβουν μέρος. Νομίζω, ὅτι ὅσον καὶ ἂν εἶνε κανεῖς ἀπρησχολημένος, εἰς διάστημα ἐνὸς μηνὸς καὶ πλεόν, εἴμπαρε — φθάνει νὰ βέλῃ, — νὰ εὕρῃ μιὰς ὥρας καιρὸν διὰ νὰ γράψῃ τὴν ἀπάντησιν του. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνυπόθετον ἐνέκα τῶν «Ἐξετάσεων» θὰ ἐμποδισθῶν μερικοὶ νὰ λάβουν μέρος, πάλιν δὲν εἴμπαρῶ νὰ παρατείνω τὴν προθεσμίαν, διότι αὐτὸ τὸ ἔτος σκοπεῖται, ἂν εἶνε δυνατόν, νὰ κάμω τρεῖς Κυριακάς.

Νομίζω, Παιδικὴν Φλογέρα, — μετὰ τὴν χαρὰν ἑλᾶς γράμμα σου, ὅσοι ἀπὸ τῶν καίρων — ὅτι ἔχεις ἄδικον εἰς τὸ ζήτημα τῶν εἰκόνων. Ἀπεναντίας ἡ πρόβόός μας καὶ εἰς τοῦτο εἶνε μεγάλη καὶ καταφανής· χάρις εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν μέσων τῆς κατασκευῆς, ἀπὸ πέρυσι δημοσιεῖται εἰκόνας ὡραϊστάτας· εἴμπαρῶ νὰ εἶπω μάλιστα, ὅτι πολλὰ δὲν εἶνε διόλου κατώτερα τῶν δημοσιευμένων εἰς εὐρωπαϊκὰ περιοδικὰ. Φοβεῖται ὅμως μήπως συγχέσῃς τὰς γελοιογραφίας μετὰ τὰς σοβαρὰς εἰκόνας καὶ εὐρίσκη τὰς πρώτας κατωτέρας, ἐνῶ μόνον ἄλ-

λου εἶδους εἶνε. Τοῦτο λέγω, διότι, ἐνθυμούμαι, πέρυσι κάποιος μοῦ ἔγραψεν: «ἐπιζῶ φέτος νὰ βελτιώσῃς καὶ τὰς εἰκόνας σου, δημοσιεύουσα καλλιτέρας τῶν εἰκόνων τῆς Οἰκογενείας Μαντζουράνα». Καὶ ὅμως αἱ εἰκόνες τῆς Οἰκογενείας Μαντζουράνα ἦσαν ἀριστουργήματα! Τὰς εἶχε ζωγραφίσῃ εἰς ἐκ τῶν μεγαλύτερων γυλλων ζωγράφων, ὁ δὲ τσιγγωγράφος μᾶς τὰς εἶχεν ἀποδώσῃ πιστότατα. Ξεύρει δὲ διατὶ δὲν ἤρσαν εἰς τὸν φίλον μου ἐκεῖνον; Ἀπλούσταται, διότι ἦσαν φαιδραὶ, οὐμοριστικά, γελοιογραφικαὶ εἰκόνες.

Πολὺ μεγάλην ἐντύπωσιν ἔκαμαν αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ Λουσίου, καὶ φαίνεται ὅτι μετὰ τὰ σωστά τῶν ἐτοιμάζοντα ὅλοι νὰ τον μισθοῦν. Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἶπω πόσον χαίρω διὰ τοῦτο καὶ πόσον εὐγνωμῶν τὸν Λουσίον, ὁ ὁποῖος ἔγινεν αἰτία νὰ βελτιωθῇ ἡ στήλη τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὁ Ἀργύριος Σαπουράκης μοῦ ἔγραψε: «ἀδὲ Ἀσκήσεις τοῦ Λουσίου εἶνε πρῶτοντοι καὶ κινῶσι πολὺ τὴν περιέργειαν τοῦ ἀναγνώστου. Προσεπάθησα κ' ἐγὼ νὰ συνθέσω μερικάς τοιαύτας, τὰς οποίας θὰ σου στείλω προσεχῶς.» — Ἀπὸ φερε τὰ εὐχαριστήρια μοῦ πρὸς τὸν Λουσίον, μοῦ γράφει ἡ Φιλόπατρις Ἰάκ, διότι μοῦ ἔδωκε τὸ καλὸν παράδειγμα καὶ τώρα θὰ προσπαθῶ κ' ἐγὼ νὰ εὕρω νέας Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. — Καὶ ἐν γένει ὅλοι ἐτοιμάζονται νὰ μ' ἐκπλήξουν με νέας, πρωτοτύπους καὶ ὠραίας Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. Τώρα μάλιστα πού ἐρχονται αἱ Διακοπαὶ καὶ θὰ ἔχουν καιρὸν.

Ὁ Γραμματοκομιστής, Πάραλος Πέτρα, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ σου φέρῃ τὸ φύλλον εἰς τὸ σπῆτι. Ἐν ἐπιμένῃ ὅμως νὰ το κρατῇ, εἰπὲ νὰ σοῦ το φυλάττουν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον καὶ νὰ στέλλῃς νὰ το πέρνῃς ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐγὼ δὲν εἴμπαρῶ νὰ κάμω τίποτε ἄλλο, εἴμπα νὰ στέλλω τακτικὰ τὸ φύλλον, εἰς τὴν διεύθυνσιν πού μοῦ παραγγέλλει ὁ συνδρομητής.

Ἡ ἀλληλογραφία, Πάντοτε Φαιδρὰ, γράφεται μιαν ἑβδομάδα σχεδὸν πρὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐκδίδεται τὸ φύλλον· πρόσθεσε τώρα τὰς ἡμέρας, τὰς οποίας κάμνει διὰ νὰ φθάσῃ ἡ ἐπιστολή σου, καὶ θὰ ἐξηγήσῃς τὴν βραδύτητα τῆς ἀπαντήσεως. Νὰ π. χ. ἐλογάριασες ὅτι θὰ σοῦ ἀπαντήσω εἰς τὸ 23ον, μετὰ παρεκάλες νὰ σοῦ ἀπαντήσω εἰς τὸ 22ον καὶ ἐγὼ μόλις σοῦ ἀπαντῶ εἰς τὸ 24ον! Σὲ βεβαίω ὅμως ὅτι, ὅταν ἔγραφα τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ προηγουμένου φύλλον, ἡ ἐπιστολή σου δὲν εὐρίσκετο εἰς χεῖράς μου. — Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου ὑπὲρ ἐγγράφης συνδρομητῶν εἰς τὸν Πρόδοντα, ὁ ὁποῖος βεβαίως εἶνε «ἐκτακτὸν πρᾶγμα» Πῶς ἐπῆγαν αἱ ἐξετάσεις;

Γλυκὸ Φιλᾶκι, τί εὐμορφος ὁ μικρὸς ἐκεῖνος Λαγὼς μετὰ τὴν κόκκιναν βελᾶδαν πού μοῦ εἶχες εἰς τὸ γράμμα σου. Ὁ κοινὸς καὶ λεγείς, νὰ γράφω διπλοῦν φυλλάδιον καθ' ἑβδομάδα; Καὶ τοὺς συνεργάτας μου τοὺς ἐσχίσας; Αὐτοὶ εἶνε ἀρκετοὶ νὰ γράφουν ἓνα φύλλον τὴν ἡμέραν! Εἰπὲ εἰς τὸν ἀδελφόν σου ὅτι τὸν δέχομαι εὐχαρίστως καὶ νὰ μοῦ γράψῃ.

Ὁχι, Φιλέλλην Μικρασιάτα, ἐκ τῆς περιγραφῆς σου φαίνεται ὅτι δὲν ἦσο σύ ὁ ἀφρημένος, ὁ ὁποῖος ἔσται καὶ ἀνυπόγραφα. Ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν ἦσο, ἡ λέξις ἀφρημένος δὲν ἔπρεπε νὰ σε τρομάξῃ. Νομίζεις ὅτι εἶνε καμμία ὕβρις: Νὰ ἔξωρες πόσοι μεγάλοι ἄνδρες εἶνε ἀφρημένοι! Οἱ νέοι βέβαια πρέπει νὰ εἶνε προσεκτικοὶ καὶ νὰ μὴ λησμονοῦν τίποτε. Ἀλλ' ἂν το πάθουν καὶ καμμίαν φορὰν, δὲν εἶνε δὲ μεγάλον πρᾶγμα τὸ πολὺ-πολὺ νὰ ὀνομασθῶν ἀφρημένοι!

Εὐγε, Ξεγνητευμένη Ἑλληνοπούλα, πολὺ ὠραία ἡ ζωγραφική σου καὶ σὲ εὐχαριστῶ πολὺ ὅτι ἔκαμες ἓνα τόσο χαριτωμένον δώρον. Καὶ ὁ κ. Φαίδων ἐμαγευθὴ ὅσον σὺ μετὰ τὸ ἄσμα τῆς Ἀηδόνης.

Ἐμμανουὴλ Α. Καππάκη, διὰ τὴν διαπο-

ρὰν τῆς συνδρομῆς καὶ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας, θὰ πληρώσῃς ὁρ. 3. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόσοφ θερμὴν ἀγάπην καὶ ἀναμένω τὸ ψευδώνυμόν σου.

Σαρδανάπαλις, τὸ λάθος διορθώνεται, ἂν στείλῃς ἐν τετραδίων σου πρὸς τὴν Κόρην τῆς Ὁραίας Λέσβου. Ὡς πρὸς τὰς Ἀδελφάς, τώρα, δὲν γίνεται τίποτε.

Ἄδρα τοῦ Φαλήρου, προσεχῶς θὰ κάμω γενικὴν ὑπόμνησιν εἰς ὅλους τοὺς διέποντας τετραδία Μ. Μυστικῶν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν δημοσιεύω σήμερον τὴν ἰδικὴν σου.

Φιλανθε, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ διατηρήσῃς βέβαια μέχρι τῆς λήξεως τῶν τρεχόντων Διαγωνισμῶν.

Ἐχεις ἄδικον, Πασχαλιά, νὰ παραπονήσῃς δὲν σε ἐλημερόνησα διόλου· ἄλλη εἶνε ἡ Ἀρθιμέτη Πασχαλιά. Ἐλπίζω τώρα νὰ μου γράψῃ: συχνά, ὅπως πρώτα.

Πλείστοι μοῦ γράφουν καὶ σήμερον ὑπὲρ τῆς προτάσεως τοῦ Μικροῦ Τρυφαντίου καὶ περισσότεροι ἀκόμη περὶ τῆς ἑορτῆς τῆς Βίκο-σαστηρίδος, τοῦ Πανηγυρικοῦ Λευκώματος κτλ. Ἐπειδὴ ὅμως σήμερον δὲν ἔχω τόπον, ἐρύλας τὰς ἐπιστολάς των χωριστά, διὰ νὰ δημοσιεύσω ἐξ αὐτῶν τὰ σχετικὰ ἀποσπάσματα εἰς τὸ προσεχές.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἀπότομος Βράχος (δεκτὸν.) Ναϊάδα (Ε. Ν.) Μικρὸν Ἀστρονόμον (Α. Κ.) Πρό-αγατὸν Νίκιον (Γ. Κ.) Ἀθηναϊκὸν Σταφύλι (Α. Σ.) Βρεττανικὸν Ἀστέρ (Π. Γ. Ε.) Μικρὸν Τραλλιανόν (Ν. Α.) καὶ Μαρί-δαν τοῦ Ἐνρίπου (Ε. Τ.)

Ἀδπαδομοὶ πληροφοροῖται. — Ὁ Ἀπότομος Βράχος ἀσπάζεται τὸν Λάμπροντα Ἀστέρ καὶ τὸν Ἀρσένιον τοῦ Μέλανος Ἀρμυῶ — ὁ Αἶτος εὐγνωμονεῖ τὴν Μέλανσαν Καλλιτέχνιδά, ἡ ὁποία ἐφρόντισε νὰ τον κάμῃ συνδρομητὴν μου (ἀλλὰ κ' ἐγὼ τὴν εὐγνωμῶν πού μοῦ ἐσύστησε ἓνα τόσο καλὸν φίλον) — ὁ Ἀγγορρολογιστάς ἀσπάζεται τὸν Τρεχα-γυρενοπόλον καὶ περιμένει τὸνομά του — τὸ Γλυκὸ Φιλᾶκι ἔχει μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ γνωρίσῃ τὴν Ναυτοπούλαν — ὁ Ἐωσφόρος πληροφορεῖ τὸν Ἰωνοσκεπὴ Ὀλυμπερὸν ὅτι θὰ του γράψῃ ἀπ' εὐθείας — ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀν-θέων ἀσπάζεται τὸν Α. Τσιόσκον — ἡ Μέλανσα Καλλιτέχνης συγχαίρει τὴν εἰρηνικὴν Βίγλαν, τὸν ἐνθουσιωδὴν πολέμιον τῶν ἐμφυλίων πολέμων Ἀδρ. Κεχώτην, τὴν Ἰριδα καὶ τὸν Τίε-Τάκ διὰ τὰ βραβεῖα των — ἡ Δούκισσα ἐρωτᾷ τὸ Φωτοβόλον Τόκον πῶς περνᾷ εἰς τὴν Κηφισίαν — ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου πληροφορεῖ πάντας ὅτι ὀνομάζεται Νέων Μ. Μπουφίδης καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ φάνεταί με τὸνομά του — Δι' λοιπαὶ πληροφορίες παραλείπονται, ἄλλαι μὲν δι' ἑλπίειν χώρου, μερικαὶ δὲ διότι δὲν μοῦ ἐράνησαν ἀξίαι δημοσιεύσεως, διὰ πολλοὺς λόγους.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰν ταλλάξουν: Ὁ Ζεβὰν μετὰ τὸν Ἀρχιναύ-αρχον Ἐυδοκίαν, Δημ. Ἀρίαν, Ἀδριανὸν Κεφαλλήν καὶ Μαντεῖον τοῦ Τρυφαντίου — ὁ Ἐθνικὸς Ὑμνος μετὰ τὴν Δάφνην, Ἀποδ-πολιν, Ἀναμυμποπούλαν, Ἡρώα Γαριβάλ-δην καὶ Ἐκτορα τὸν Τρόφα — ὁ Μυλόδοδος μετὰ τὸν Ἀνδρέον Ἐβζώνον, Τί με μέλει, Τὸν Τσὼν, Ἡσυχὸν Ἀεράκι καὶ Ταγαγαίαν Κό-ρην — ὁ Αἶτος μετὰ τὸν Ναυτοπούλαν καὶ Μέλ-ανσαν Καλλιτέχνιδά — τὸ Ἀειθαλὲς Ρό-δον μετὰ τὸ Ἀφροσύμενον Κῆμα — ὁ Αἰθὴρ μετὰ τὸ Μεσολογγιτάκι καὶ Γιαννάκη Μαν-

ῥιχον — τὸ Ἑλληνικὸν Αἰσθημα μετὰ τὴν Ναυτοπούλιν — τὸ Γλυκὸ Φιλάκι μετὰ τὸν Ἀνδρέον Κεφαλληνία, Μοδοῦν τῆς Ἀστρονομίας καὶ Τζι-Τζι-Μποῦμ-Μποῦμ — ἡ Μουσικὴ Φωτὴ μετὰ τὸν Ἀρχιζιζάνιον, Μικρὸν Τυμπαριστήν, Ζαππίδα, Ναυτοπούλιν καὶ Τζι-Τζι-Μποῦμ-Μποῦμ — ὁ Ἑωσφόρος μετὰ τὸν Μελαγχολικὸν Ναῦτην καὶ Ἑθρικὸν Ὑμνον — ὁ Μελαγχολικὸς Ναῦτης μετὰ τὴν Πασχαλιάν, Ποιητικὸν Νάρκισσον, Κροκόπεπλον Ἡώ, Ὑδωρ τῆς Στυγὸς καὶ Ἰωρικὴν Ἀκτὴν — ἡ Ρωσικὴ Καραμέλα μετὰ τὸν Μίλλον Διονυσιάδην καὶ τὴν Ὁραίαν Δορκάδα — ὁ Δημήτριος Δρίδας μετὰ τὴν Σεργητευμένην Ἡπειρώτισσαν καὶ Ἀρχιναύαρχον Ἐβρυδιάδην — ἡ Ἀμυδρὰ Λάμψις μετὰ τὴν Χαυρήνην καὶ Γλυκύλαον Ἀηδόνα — ὁ Πατριάρχης Σπουργίτης μετὰ τὸν Ζαχαῖον, Παπαρουνῶν τῆς Περτέλης, Μακαρουνάδα, Κίμωνα Κόλλιν καὶ Κονκλίτσαν — ἡ Μακαρουνάδα μετὰ τὴν Γλυκύλαον Ἀηδόνα καὶ Ἀρχιζιζάνιον — τὸ Σελήπιον τοῦ Διὸς μετὰ τὸν Μελαγχολικὸν Ναῦτην, Ὑποψήφιον Δόκιμον, Ἀργαίαν Ἀρτεμιν, Φαρέτραν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ Ρωσικὴν Καραμέλαν — ὁ Φιλοθέατος μετὰ τὸν Φάλλοντα Ρύακα, Ἑσμεράλδα, Ὁρειοπόλιν Καταφύγιον καὶ Τρουναίον — ἡ Δουκίσσα μετὰ τὸν Ἰππότην τῶν Ἀθητῶν — ἡ Τοξότης Ἀρτεμὶς μετὰ τὴν Φαρέτραν τῆς Ἀρτέμιδος, Πολικὸν Ἀστέρα, Κόντε Ραπαδάκη καὶ Ὁρειοπόλιν Καταφύγιον — ἡ Ἀργαία Ἀρτεμὶς μετὰ τὴν Φαρέτραν τῆς Ἀρτέμιδος, Ἰππότην τῶν Ἀνέμων, Πολικὸν Ἀστέρα καὶ Ἑβρυτιάδην Στρατιώτην — ὁ Μικρὸς Τυμπαριστής μετὰ τὴν Σαμακὴν Σημαίαν καὶ Ἰωρικὴν Ἀκτὴν — ὁ Μακρολέλεξας μετὰ τὴν Ἰριδα — Σέλευκος ὁ Κεραννός μετὰ τὴν Ναυτοπούλιν καὶ τὸ Τίρι Λέρι — ἡ Ἀρχαία Ἑλληνὶς μετὰ τὴν Ταπεινὴν Καρδίαν — ὁ Νέων Μ. Μπουφίδης μετὰ τὸν Ὀλυμπιονίκην, Ἀρχοντα τοῦ Κόσμου καὶ Χρυσόμαλλον Λέοντα — ὁ Σοφὸς Πιττακὸς μετὰ τὸν Ἀρχιναύαρχον Ἐβρυδιάδην, Αἰχμάλωτον Χελιδόνα καὶ Κῆμα τῆς Σαλαμίνας — ὁ Σπασμένος Φεγγίτης μετὰ τὴν Φιλοπάτριδα Ἰάδα, Πίρ-Πάφ, Μίαν Τρελλούλιν, Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων καὶ Ναῦτην τοῦ Ἀγαίου.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ Φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Θέλωσαν (ὅλα ἐλήφθησαν καὶ ματαίως ἀνησυχεῖς) Μικρὸν Τυμπαριστήν (ἔστειλα Ν.) Λούσιον (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς λαμπρὰς ἐνεργείας) Μυλόρδον, Ἄντρον, Ἀειθαλὲς Ῥόδον (αὐτὸ λοιπὸν ἔχει καλῶς) Διθέρα (τὸ ποιηματικόν σου πρὸς ἐμὲ θὰ το δημοσιεύσω εἰς τὰς «Γνώμας» τοῦ Πανηγυρικοῦ Δευκώματος) εἰσαὶ εὐχαριστημένους) Ἑλληνικὸν Αἰσθημα, Ἀγρολογιστάτον, Πίρ-Πάφ (ὅχι! οἱ περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶναι συνδρομηταί μου) Πιστὸν Στρατιώτην, Γεράσιμον Λασκαράτον, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα (ὁ Πρύξας εἶναι μυθιστορικὸν πρόσωπον, ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τον εὕρῃς εἰς τὰ λεξικά) Πειρασμένον Ἀνδρὸν (ἔστειλα ἀγγελίας καὶ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας) Τρικυμωδὴ Μαλέαν (ἴσα-ἴσα εἰς τὴν προσεχῆς φύλλον θὰ δημοσιεύσω ἰσὺν θαυμασίαν Μαγικὴν Εἰκόνα, ἡ ὅποια μάλιστα συνοδεύει ἓν ποίημα τοῦ Γκαίτε! φαντάσου...) Μέλλοντα Ἡρώα (κατενθουσιασμένον μετὰ τὸν «Πρόζυτον») Ρωσικὴν Καραμέλαν, Σκαφιδάκι, Ἀμαρτωλὸν Ἑλληνα (στέλλε μου πάντοτε καὶ ὅταν εἶναι καλαί, ὅπως ἡ σημερινή, θὰ δημοσιεύωμαι) Ἀεροναυτοπούλιν, Κωρ-Γαζετόπουλον, Ναυτοπούλιν, Δημ. Δρίβαν (ὁ ὁποῖος ὀνομάζει τὸν ἄνδρα Κολοκίθιν «Μικρὸν Σουρῆν») Ἀμυδρὰ Λάμψιν (σοῦ ἔστειλα τὰ Μ. Μυστικὰ καὶ ἐλπίζω νὰ τὰ ἐλθῇς) Ἀδραν τοῦ Βουνοῦ, Ἀρατον, Π. Καρλὴν (ἦτο, ἀλλὰ

τώρα πλέον δὲν εἶναι) Πατριάρχης Σπουργίτης, Σελήπιον τοῦ Διὸς, Ἑωσφόρος (ἔστειλα) Φιλοθέατον, Ἰπποδάμωστιαν (εὐχαριστῶ καλὴν ἐπιτυχίαν) Τοξοῦδα Ἀρτεμιν, Ἀργαίαν Ἀρτεμιν (ἐπανάλαβε τὴν πληροφορίαν σου νὰ τὴν δημοσιεύσω) φαίνεται ὅτι δὲν εἶχα τόπον) Μερεξεδένιαν (μετὰ ἄλλους λόγους θέλεις νὰ διαγωνισθῇ καὶ ὁ κ. Φαίδων διὰ τὸ Πάλλειον) Ψιτ-Ψιτ, Ἀρχιζιζάνιον, Θουκυδίδην τὸν Ἱστορικόν, Ἀνθος τῆς Ἀυγῆς, Μαθητρίαν Καλλιτέχνίδα (εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόσῃν ἀγάπῃν) Νικόλαον Μαρουλιανόν, Χιουρσκαπέδον Ὅρος, Ἀρμα τοῦ Ἥλιου, Γαλατὴν τοῦ Αἰγίου (τὰ σέβη μου εἰς τὴν καλὴν σου μητέρα, ἡ ὅποια μετὰ ἀγαπᾷ τόσον) Ἀσπροποταμίτην (ὁ ὁποῖος ἐτοιμάζει σύγγραμμα περὶ Ἀνδρικοῦ καὶ Γυναικείου Φύλου, λαβὼν ἔκδοσιν ἀπὸ τὸν καυγᾶν Ἀγοριῶν καὶ Κοριτσιῶν) Σέλευκον τὸν Κεραννόν, Ἰάναν, Μαῦρον Πρίγκιπα, Μαρίαν Συναδινόβ, Ἰωάννην Μαυρίκον, Σοφὸν Πιττακόν (πολὺ ὥραία ἡ σπράγξις μετὰ τὸν ψευδώνυμον) Σπασμένον Φεγγίτην, Φιλόμνητον Παῖδα (ὥραία ἡ ζωγραφικὴ ἀλλ' οἱ Εὐζώνοι ἔχουν διαφορετικὴν στολήν) τί κρίμα πῶς θὰ χάσετε τόσῳ καλὸν διδάσκαλον! Θυμάρη τὸν Καραμπαμπᾶ, Φωτῆαν καὶ Λαύραν (ὅχι! ὁ χάρτης τῶν Ἀύσεων δὲν πρέπει νὰ κόπτεται διόλου) Ἀνδρὶκὸν Ποιητήν, Ἀδριατὸν (ὁ ὁποῖος μοῦ ἔγραψε μίαν χαριτωμένην ἔμμετρον ἐπιστολήν) Ἀκτίνα Ἥλιου, Παραδείσιν Καραλόπουλον, Ἑλένην Κ. Πράτση, Μιχαὴλ Παρασκάκη, Νέστωρα Κ. Βαλιτζίη, Ἐμμ. Κωσταλῶν, Ἀρσαστασίαν Γ. Κερνοφυλλόν, Ν. Μ. Βάσιον, Ἰ. Δ. Καρῶν, Ἀσπρὴν Γάταν καὶ λοιποὺς, ὧν ἐλήφθη ἡ συνδρομὴ διὰ τὸν «Πρόζυτον τὸν Νικίου.»

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Ἰουνίου θίπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 19 Ἰουλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφεῇ μας εἰς φαντάσιον, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

298. Δεξιγρίφος.

Πρόθεσιν μονοσύλλαβον μετὰ γράμμα ἂν συνδέσῃς, Κάτι πῶς τέρπει κι' ὥρελ' εὐθὺς ἀποτελέσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγρολογιστάτου

299. Στοιχειόγριφος.

Μὲ κεφάλι ἂν μ' ἀφήσῃς, εἶμαι νοστιμὸς ἰχθὺς, Ἄν μου κόψῃς τὸ κεφάλι, ἔσ' ὁ Διγαῖον θὰ με [ἰδῇς].

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πηγεῦ τῆς Ἑσπεῖδος

300. Αἵνιγμα.

Μακρὸς πλατὺς ἀπλόνομας καὶ τὰ βουνα ἀντι-
Τὸ φύλλον μου ἂν ἀλλάξῃς, [κρύψω].
Πρόσεξε ... μὴν τρομάξῃς!
Ἀρχαῖον τέρας γίνομαι καὶ τοὺς ὁδόντας τρέσω...

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λούσιου

301. Γωνία.

Α = Γεωργικὸν ἔργαλειον.
Υ = Μουσικὸν ὄργανον.
Λ = Τὸ ἄκρον τῆς γῆς.
Α = Ἐντομὸν φοροπορῶν.
Ε = Μία τῶν Ὠκεανίδων.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας

302. Μαϊανδρός.

Νάντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νάναγινώσκεται εἰς τὰς τέσσαρας πρώτας τῶνομα μουσικῶν ὀργάνων, εἰς τὰς ἄλλας καθένας τῶνομα γράμματος, εἰς τὰς κατὰ τέσσαρας τῶνομα ἡπείρου, εἰς τὰς κατόπι κα-

θέτους (ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω) τ' ὄνομα κατοικοῦ χώρας τῆς Ἀσίας, κατόπι νήσου τῆς Τουρκίας, κατόπι πόλεως Ἑλληνικῆς, κατόπι ἐπιρρήματος, κατόπι πτηνοῦ, κατόπι ὕλης, καὶ τέλος γυναικὸς ὁσίας.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἀνδριάνα Ν. Βλαστοπούλου

303. Κεκομμένον Κυνόλεξον.

1. — Πᾶς ἀμελής καὶ ἀτακτος τιμωρεῖται.
2. — Ὅσ' αἱ οἱ Πέρσαι ἐξεστράτευσαν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐνίκηθησαν.
3. — Ἡ ὁσία Μαρία κατήγετο ἐξ Αἰγύπτου.
4. — Εἰς τὰς μάχας δοκιμάζεται ἡ ἀνδρεία.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

304—308. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδύποτε γράμματος ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζονται ἄλλαι τόσαι λέξεις :

Γῆ, αἰτία, Κῶς, οἶτος, πιστός.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τρομάρα

309. Συλλαβικὴ Ἀκροστοιχία.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίου ἑλλήνος ἱστορικοῦ :
1, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 2, Κάτοικος ἀρχαίας χώρας. 3, Ἀρχαῖος Σοφός. 4, Ὅρος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

310. Πρόβλημα.

Πρὸ 55 λεπτῶν ἦτο τὸ $\frac{1}{5}$ τοῦ $\frac{1}{3}$ τοῦ $\frac{1}{4}$ τῶν $\frac{5}{8}$ τοῦ $\frac{1}{2}$ τῶν $\frac{1}{6}$ τοῦ ἡμερονυκτίου. Τί ὥρα εἶναι ;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Τυμπαριστοῦ

311. Ἀπροοδόκητον.

Τί πράγμα χωρίζει κυρίως τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ γέλια ;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πιστοῦ Στρατιώτου

312. Γρίφος.

$\frac{\eta}{\nu}$ $\frac{\eta}{\nu}$ $\frac{\eta}{\nu}$
 $\frac{\eta}{\nu}$ μενεῖ $\frac{\eta}{\nu}$ Τῶνα μέλι.

$\frac{\eta}{\nu}$ $\frac{\eta}{\nu}$ $\frac{\eta}{\nu}$

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πάντοτε Φαιδρᾶς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 4 καὶ 11 Ἀπριλίου ε. ε.

161. Σύλλας (Σ, Λ, Σ). — 162. Τασός, Τασός. — 163. Κύβος, Κύβος. — 164. Ταῶς. — 165. Ὁ Ἥλιος. — 166. ΓΑΡΙΒΑΔΔΗΣ. Ἀρς, ρίς, Ἰλιάς, βαβαί, λίρα, Δίβρη, Ἡρα, Σάρα. — 167—170. Γνωμένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς ΡΕ, σχηματίζονται αἱ λέξεις : ὄρεϊς, μωρέα, ρέκτης, ἀρετή. — 171. ΙΟΡΔΑΝΗΣ (1, Ἰον. 2, ΟΡχομενός. 3, Δδνία 4, ΝΗΣσα). — 172. Μὴ προτρεχέτω ἡ γλῶσσα τῆς διανοίας. — 173. Τὸ διότι ἐπεται τῷ διατί.

174. Κουρεὺς, ὄρεϋς. — 175. Πύρρος, Πύργος. — 176. Ἑσπερος, ἑσπερά. — 177. ΘΑΣΟΣ. — 178. Ο Σ Α Β Ε Λ Ο Σ Σ Κ Ρ Μ Η Ρ Ο Σ Σ Ο Η Κ Ο Μ Μ Α Α Υ Δ Ο Σ Σ Υ Ρ Ι Α Ο

179—182. 1, Σύμη. 2, Τήνος. 3, Π Χιος. 4, Ἰος. — 183—187. Γνωμένης Α τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς ΤΡΑ, Ε σχηματίζονται αἱ λέξεις : ἀτραπός, πέτρα, τρανός, βάρτραχος, ρήτρα. — 188. Ἐὰν περιπατῇ ἐπὶ γεωγραφικοῦ χάρτου. — 189. Ἡ ὥρα ἦτο 1 $\frac{1}{4}$. — 190. Τῶν φρονιμῶν τὰ παιδιὰ πρὶν πενιχρῶς μαγεύονται. — 191. Ὁμοῖος ὁμοῖον ἀντιπαλάσκει. — 192. Ὁ Ἀδης ἐκίανεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τὸν Ἰησοῦν.